V A T R A

FOAIE ROMANEASCĂ DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE

Iulie-Dec.1969 XIX,3 78 FREIBURG-Germania

N° 113 Erbprinzenstr.17

## ANIVERSĂRI DUREROASE

* Ar fi ele multe,căci de bucurii n'a prea avut parte neamul nostru.Dar să ne limităm la câteva,cu caracter de "jubileu".Iată,de pildă,un sfert de veac de la robirea ţării.Politicienii noştri,cari au bătut multe recorduri întru rele, nu se lasă mai prejos nici cu acest prilej: poate-i unicul caz în lume,când diferite facţiuni se ceartă pe paternitatea unui act criminal,nu ca s'o repudieze, ci ca s'o revendice.Şi asta,chiar după ce şi orbii îi văd efectele nimicitoare! De o recunoaştere onestă,fug şi unii şi alţii: reprezentanţii "partidelor istorice",ca să nu-şi şifoneze tupeul infailibilităţii,obrazul "patriotic" şi,mai ales,subsidiile; ai ocupantului rus,ca să nu-şi compromită încrederea patronului şi justificarea "legitimităţii".Trebue recunoscut că tătarii erau mult mai cavaleri şi mai cinstiţi ca ruşii: ocupând ţara,ei niciodată n'au pretins c'au liberat-o de.. cumani!

Despre vânzarea din 1944 vor vorbi,în paginile următoare,două personalităţi ale exilului,de extracţie politică deosebită(ţărănistă şi legionară): inginerul Gh.Popescu-Botoşani,fost preşedinte al Uniunii Naţionale a Studenţilor Români Creştini,a cărui conferinţă,rostită la New York,23 August,o publicăm; şi avocatul Nicolae Şeitan,fost prefect de Constanţa.Aici ne limităm la câteva consideraţii în legătură cu vorbirea dela Free Europe a dlui N.Penescu,la un sfert de veac dela robirea ţării,în care fostul secretar general al partidului naţional-ţărănesc repetă şi d-sa cunoscuta revendicare a isprăvii dela 23 August de către partidele politice în cap cu fostul rege.De tot hazul e acţiunea de răsturnare a mareşalului,cu ştirea,ba chiar cu concursul acestuia.Astfel,"Antonescu a fost informat şi i s'a cerut să aprobe eliberarea de paşapoarte"(pentru Ştirbei şi Vişoianu); "Antonescu spune că el nu cere armistiţiul dar nu vrea să împiedice opoziţia de a lua contact cu guvernele occidentale şi aliaţii lor.Nu a fost de acord să plece şi Vişoianu.În Martie 1944 Ştirbei a plecat la Moscova ca mandatar al partidelor naţional-ţărănesc,liberal şi social-democrat.. (La Cairo)el a luat imediat contact cu ambasadorii Angliei,Statelor Unite şi URSS,cărora le-a expus situaţia din România şi hotărîrea regelui Mihai şi a partidelor democrate de a răsturna regimul lui Antonescu şi a cere armistiţiul... Legătura cu Iuliu Maniu se făcea prin cifrul ministerului de externe.Ion Antonescu a cunoscut câtva timp şi în parte conversaţiile dela Cairo... (Mai apoi)legătura între Ştirbei şi Maniu s'a făcut prin ofiţerul englez de origină română Turcanu,care a sosit în ţară având aparatura necesară pentru recepţionarea şi transmiterea mesagiilor cu cifrul marinei engleze... Ştirbei şi Vişoianu au telegrafiat regelui Mihai şi lui Maniu să nu mai aştepte răspunsul ruşilor şi să accepte condiţiunile armistiţiului,să răstoarne pe Antonescu iar noul guvern să ceară armistiţiul... (La 23 August)regele i-a cerut (lui Antonescu)să propună imediat armistiţiul celor trei mari puteri fără să informeze în prealabil pe Hitler.Antonescu refuzând (a urmat arestarea) spre marea surpriză a mareşalului şi cu toate protestele şi ameninţările lui".Cât am regretat,mereu,moartea aşa de timpurie a lui Caragiale!

Urmările "armistiţiului" sunt arhicunoscute.Câteva aspecte preferăm să le luăm tot din cuvântarea dlui Penescu: "În aceeaşi seară de 23 August,Ion Mocioni Stârcea(mareşalul Palatului)a încredinţat pe cei arestaţi lui Emil Bodnăraş"(şi acesta a făcut foarte bine răsplătindu-l cu vreo 7 anişori de închisoare; păcat numai că unii din vinovaţi o şterseseră la timp); "Avioanele americane trimise, conform aranjamentului dela Cairo,au sacrificat şi unităţi româneşti ce ocupaseră între timp punctele deţinute de germani... Pe front armata română a primit ordinul de încetarea focului.Armatele sovietice au făcut însă prizoniere divizii întregi,sub pretextul că n'au ordin şi nu cunosc existenţa unui armistiţiu... (Mai târziu,la Moscova)discuţiile asupra armistiţiului se purtau numai între delegaţia sovietică şi cea română.Reprezentanţii Angliei şi Statelor Unite nu interveneau.. Condiţiunile economice ale armistiţiului au fost făcute şi mai grele prin felul cu totul abuziv în care s'a impus executarea lor,iar convenţiunile economice ulterioare au desăvârşit o adevărată golire de substanţă a economiei româneşti".Etc.

Cuvântarea se încheie cu informaţia că "Românii îşi aduc aminte cu pietate de figura luminoasă a lui Maniu,mort în temniţă ca un adevărat martir al neamului".Se poate.Dar nici amintirea soldatului Antonescu n'o fi stârnind mai puţină "pietate" în ţara vândută...

* Radu Lobey se ocupă în "Le Monde"(21 Sept.),sub titlul "Un assassinat oublié",de uciderea,acum 30 de ani,a rudei sale Armand Călinescu.Autorul are, pe-alocuri,accente de sinceritate: "E just -scrie dsa- să se afle printr'un ziar francez că,în fond,preşedintele de consiliu,cu numele aşa de francez de Armand, fu victima fidelităţii sale faţă de vechii noştri aliaţi şi,mai ales,a credinţei sale în Franţa": iată dar un premier ce se consideră,după însăşi mărturia celui mai apropiat colaborator,mai mult în slujba altora decât a ţării sale! Aşa fiind, afirmaţia că Călinescu a fost "asasinat de membri ai Gărzii de Fier în solda Reichului nazist",cam cade dela sine: pedepsitorii celor consideraţi ca trădători de ţară n'au fost niciodată într'altă slujbă decât... a ţării lor.Şi ce soi de "soldă" ar putea ademeni pe cineva până la a-şi pune gâtul pe tăietor,- cum au făcut cei nouă,cari au mers apoi de s'au predat,ştiind prea bine ce-i aşteaptă?...

Dar autorul,cu toate că'n lungu-i articol se laudă c'a cunoscut multe "detalii şi dedesubturi",evită a pomeni un "amănunt",care face din eroul său în adevăr un asasin ordinar şi care l-ar fi scutit de-atâtea false explicaţii ale actului dela 21 Septembrie 1939,cruţându-i divagaţiile cu acordul dela München,cu agenţii lui Himmler,etc: pe lângă alte crime,Călinescu organizase,cu vreo zece luni în urmă,la Interne,asasinarea lui Corneliu Codreanu şi a altor 13 români ce-şi ispăşeau o pedeapsă la închisoarea din Râmnicul Sărat.Camarazii acestora n'aveau nevoe de nicio "soldă" ca să-şi răzbune Căpitanul.C'a fost bine,sau rău, c'au ales sau nu bine momentul,e altceva.Grozavele urmări erau la îndemâna oricărei minţi normale; dacă cei nouă au făcut totuş atentatul,e clar că cel ce l-a organizat le-a dat asigurări liniştitoare(şi dacă dl Lobey se referă numai la acest individ,ar fi interesant de cunoscut documentele pe care se bazează).Altfel,niciodată n'ar fi pus ei în balanţă pielea lui Călinescu cu vieţile câtorva sute de camarazi de prima linie.

Oricum,grozăviile bandelor "guvernative" ale lui Carol-Lupescu au scutit apoi pe slugoii Moscovei,deveniţi stăpâni pe ţară,să mai apară chiar originali: în materie de crimă,aveau premergători destul de respectabili.Şi comuniştii simt solidaritatea bandei.De aceea,dacă în ţară nimeni nu cutează măcar să pronunţe numele lui Codreanu,madam Călinescu a putut în schimb să meargă,cu feciorul,la Curtea de Argeş,să facă parastas public răposatului...

* Urmările uciderii lui Călinescu,se cunosc: sute de români,de toate treptele,şi din toate unghiurile dăinuirii noastre,din Basarabia la Pind şi la Banatul zis sârbesc,au căzut victimă colaborării dintre regele netrebnic,deşeurile unor partide "democrate" şi veşnicele "capete confuze şi necoapte",pecetluite ca atare de Adolf Hitler când cu "rebeliunea".Au căzut atunci veterani ai Războiului de Intregire,foşti luptători pe frontul contra comunismului din Spania,ofiţeri decoraţi cu "Mihai Viteazul",profesori universitari,studenţi,meseriaşi,plugari, ziarişti,avocaţi,- toţi,români de rasă,cari'n lupta de repunere a Neamului în drepturile sale,staseră totdeauna în prima linie.S'au văzut atunci scene de o sălbăticie fără seamăn: inginerul Clime,târît în vârf de baionete la locul execuţiei; Grigore Pihu,dus din spital pe targă în faţa plotonului; Herghelegiu dela Neamţ,Băleanu din Banat,Gâman la Olt,scăpaţi din furia măcelului cu trupurile ciuruite,sunt urmăriţi ca nişte câini turbaţi zile dearândul şi ucişi; "am tras cu sete!",raporta un majur comandantului legiunii de jandarmi din Muscel;maiorul evreu Roşianu,după ce împuşcase pe studentul Stancu,o falǎ a liceului "Brătianu", în şanţul din faţa casei părinteşti,sub ochii îngroziţi ai mamei,văduvă de război.Şi asta într'o ţară cu ifose de Stat organizat,cu legi - şi cu puteri care să garanteze justa lor aplicare! Deşi cei 9 prahoveni se predaseră,şi mărturisiseră a fi autorii atentatului,represiunea,nemaiîntâlnită poate decât în groaznica noapte a Sfântului Bartolomeu,a fost ordonată tocmai de cei însărcinaţi cu paza legilor! S'au produs asasinate în massă la Râmnicul Sărat,la Braşov,Vaslui şi Miercurea Ciucului; alţi legionari au fost împuşcaţi în tot cuprinsul ţării şi expuşi pe la răspântii,pentru ca groaza să descueajeze plăpândul început de demnitate şi conştiinţă românească.Au căzut atunci oameni ca Banea,Belgea,căpitan Şiancu,Aurel Serafim,Apostolescu,Istrate,Totu,Cotigă,Furdui,Bănică Dobre, Strugaru,Cantacuzino,Craja,Tudose,Polihroniade,Tell,Gârcineanu,Nicoară,Cârdu, ing.Ionică,Busuioc,Nae Crasan,preot Chivu,col.Diaconescu,Ion Codreanu... Nicio-

dată n'a apărut mai lămurit halul de putreziciune al păturii ce ne "guverna". Contra crimei n'au protestat nici capii "democrației" autohtone,nici "democrația" internațională,a cărei presă se arăta așa de sensibilă pentru "drepturile omului" oridecâteori se întâmpla ca un evreu să strănute.

Privind în urmă,nu știi de ce să te uimești mai mult: de inconștiența regelui,de găunoșia politicienilor din juru-i,sau de ușurința zănaticului ce-și asumase,dela sine,sarcina "răzbunării"(pe care,însă,ca totdeauna,trebuiau s'o execute alții).In realitate,nu de răzbunare îi ardea lui Sima; dar fără masacrul de la Râmnicul Sărat de pildă,unde au pierit cam toți locotenenții prezumptivi ai Căpitanului,mai ajungea el comandant al Mișcării creiate de Corneliu Codreanu (la a cărui ucidere împinsese prin alte ispravi la fel de deșuchiate)? O adevărată răzbunare n'ar fi putut privi decât persoana regelui; dar fără acoperirea lui e mai mult ca sigur că niciun guvern n'ar fi avut curajul unei represiuni.Pe Carol II,însă,Horia Sima nu l-a văzut decât ca să-i pupe mâna(o mână caldă încă de sângele vărsat al camarazilor săi),drept recunoștință că a făcut,din el,ministru! Nici mai târziu,în exil,când Carol nu mai avea nicio excortă,Sima nu s'a gândit la răzbunarea lui Codreanu: nu mai avea nimic de câștigat! Că a avut ideea fixă a șefiei,rezultă clar din fapte,dar mai apoi s'a văzut clar de către toată lumea: deși prins fără izmene în patul camaradei măritate,el și azi se pretinde șef al Mișcării de.. regenerare a moravurilor!

Groaznica noapte putea fi evitată.Când,la Floriile anului 1938,paiațele de la guvern au arestat pe Corneliu Codreanu,de teama represaliilor au închis în lagăre și tot ce considerau ca osatură a Mișcării,și numai un neghiob n'ar fi putut prevedea sângeroasele consecințe ale unor eventuale violențe din partea legionarilor.Jocul lui Sima de-a atentatele a încântat pe madam Lupescu,dându-i mult doritul pretext de-a cere capul Căpitanului; după care,ezitând a-și pune amenințările în aplicare,guvernul se limitase la uciderea făptașilor prinși.Trecuse astfel un an și jumătate dela arestarea căpeteniilor,și nimănui nu i se clintise un singur fir de păr.Și,fără ajutorul "răzbunării",sub presiunea evenimentelor ar fi fost în curând puși în libertate; dar,atunci,ce s'ar fi ales de "cariera" lui Horia Sima?

Fostul comandant,de tristă amintire,a avut elemente de execuție câte a poftit.Căci unui legionar îi era imposibil să conceapă o acțiune fără ordinul sau măcar știrea conducerii.Se știe însă că atât Corneliu Codreanu cât și,apoi,inginerul Clime,au fost cu totul contra "acțiunilor",copilărești dar cu efecte dezastroase,urzite de profesorașul dela Brad pe spinarea Mișcării.Dar,dintre zidurile ce-i izolau de lume,aceștia nu mai erau în măsură să dea dispozițiuni; iar Sima a comis cel mai criminal abuz de încredere,împingând în groapă alte zeci de tineri din cei mai gata de suprema jertfă,morți în convingerea că îndeplinesc niște ordine ale conducerii,în folosul Țării! In această convingere au căzut și legionarii din echipa lui Miti Dumitrescu,după ce-au "pedepsit" pe Călinescu.Dar acesta nu fusese decât unul din prea mulții politicieni corupți,în slujba camarilei; lovind în el,Mișcarea se punea în ridicola situație de a se lupta doar cu valeții marelui vinovat,valeți foarte ușor de substituit în climatul nostru politic.Cum s'a și văzut: mort Călinescu,au venit alți valeți,cari n'au ezitat o clipă să căsăpească pe ostatecii din lagăre și închisori.Dar dacă era vorba de răzbunare,care legionar a considerat răzbunată năprazinca moarte a lui Corneliu Codreanu cu pielea bietului domn Călinescu?

E de remarcat că,la diversele comemorări ale acestei zile,mai n'au fost pomeniți fruntașii căzuți pradă frenezie "răzbunătoare",ci s'a stăruit asupra ideii eroice în acțiunea echipei.Confuzie de termeni,spre uzul "oamenilor de credință"; căci,spre deosebire de fanatism,eroismul e luminat de conștiința clară a motiveloe,cum și a consecințelor probabile.Desigur,curajul și abnegația celor 9 tineri au fost sublime; au căzut însă victimă disciplinii lor și,uciși imediat,n'au mai avut timp să vadă roadele faptei,nici putința să dea vreo lămurire.Prin beciurile Siguranței se vorbea în urmă de niște asigurări ce-ar fi avut pentru niște răscoale ce-aveau să isbucnească,la un semnal,în toată țara; că de aceea au mers să anunțe la radio uciderea lui Călinescu,chiar cu riscul de a ajunge acolo peste cadavrele altor bieți slujbași complet nevinovați.Sima însă,a mai stat câteva zile la București; după ce-a văzut efectele "răzbunării", s'a întors liniștit,mai liniștit ca oricând,la Berlin.Unde a ajuns cu bine.

Criza în care se sbate Mișcarea Legionară își are începutul în acel teribil 22 Septembrie.Indrăsnim să afirmăm că acea zi e pentru Legiune mai grea de con-

secinţe decât însăşi ziua asasinării Căpitanului.Corneliu Codreanu ştia că poate pieri dintr'un moment într'altul,dar nădejdia lui pentru Mişcare era la aceia cari,an de an şi zi de zi,îi staseră alături.Ei erau garanţia continuităţii Mişcării în duh legionar.Mort Codreanu,rămâneau sute şi sute în locul lui,formaţi în cel mai autentic spirit naţional şi creştin.Aceasta o ştiau şi adversarii Legiunii,căci doară cu acest criteriu îi duseseră în lagăre.Numai posedaţii "răzbunării" să nu fi ştiut-o? Prin infantile "acţiuni",ei au făcut jocul duşmanilor neamului nostru,determinând astfel dispariţia generaţiei codrene şi lipsind ţara de sute din cei mai buni fii ai ei.Ce-au pus în loc?...

Firul rupt acum 30 de ani nu s'a mai putut înoda.Şi,afară de-o minune,nici nu-i de prevăzut înodarea lui de către actuala generaţie,castrată de valori reale,în uriaşă parte,la 22 Septembrie 1939.-

Petre Vălimăreanu

CÂNTEC DE LEAGĂN de Radu Gyr

Dormi copilul mamii,nani,nani,
A plecat şi ultimul lăstun.
Ruginiră plopii şi tufanii
Şi din temniţa ce-i surpă anii
Nu s'a mai întors tăticul bun...

Dormi copilul mamii,toamna plânge
Despoindu-şi umărul rănit.
Cade frunza,cade şi se frânge,
Orice frunză-i lacrimă de sânge
Şi tăticul nu a mai venit...

Nani,nani,mâini de crin plăpânde,
La fereastră păsări plâng,şi ploi.
Lupii beznelor rânjesc la pânde,
Ţara-i toată temniţe flămânde
Şi tăticu-i smuls de lângă noi...

Nani,nani,tata nu mai vine,
Maica stă cu sufletul răpus.
Cine să-ţi mai cânte basmul,cine
Să-ţi sărute pleoapele senine?
Maica plânge şi tăticu-i dus...

L-au svârlit în temniţă duşmanii
Pentru sfânta-i lege din străbuni.
Or să-i ningă peste tâmple anii;
Să creşti mare,puiul mamii,nani,
Neamul şi părinţii să-i răzbuni...

&& Léon Degrelle,fondatorul mişcării naţionaliste belgiene "Rex",are 63 de ani.La isbucnirea războiului contra Rusiei bolşevice,el a înfiinţat legiunea de voluntari "Wallonie" şi,deşi tată a 5 copii,a mers în fruntea ei pe front,angajându-se ca simplu soldat.In cei 4 ani de război,a participat la 75 de lupte "corp la corp",fiind de 7 ori rănit.S'a ales astfel cu 11 fracturi,ceeace-l face invalid sută la sută.Din avansare în avansare ajunsese la gradul de general, iar Crucea de Fier cu frunze de stejar i-a înmânat-o Hitler în persoană.Sfârşitul războiului l-a prins în Norvegia,de unde a reuşit să fugă în ultima clipă, la 7 Mai 1945,pe un bimotor Heinkel,în Spania.Carea,văzând cum a fost "judecat" Laval,a refuzat să-l extrădeze.(In acel timp,Sima lupta şi el,şi la fel de dârz, dar pe cu totul alte.. fronturi).Iată,succint,portretul unui şef,contemporan şi de-o statură cu Corneliu Codreanu,sau cu José Primo de Rivera; cât este de departe de pişicherii noştri!

&& Implinind corul din Coştei o sută de ani,printre oaspeţii săi dragi a avut şi ansamblul artistic al Căminului cultural din Scorniceşti(Olt),"Căluşul",- care a dat reprezentaţii şi'n alte localităţi din Banatul înstreinat: la Vârşeţ, Nicolinţ,Vladimirovăţ,Locve.Scorniceşti e,precum se ştie,satul lui Ceauşescu;şi este semnificativ că tinerii de-acolo,neputându-se exprima altfel,au ţinut să exprime adevărata stare de lucruri,din ţara ocupată,prin numele dat formaţiei lor jucăuşe...

&& "La Résistance Albanaise" arată că,în urma mişcărilor pentru libertate etnică a albanezilor din Jugoslavia,tribunalele din Skoplie,Priştina şi Suhareca au condamnat 33 de persoane(învăţători,studenţi,muncitori,toţi tineri),la închisoare până la 7 ani.

.- Tot de-aci mai aflăm că refugiaţii albanezi au prezentat la seziunea Uniunii Federaliste a Comunităţilor etnice europene,ţinută la Colmar(16-18 Mai),o moţiune cu privire la situaţia albanezilor din Jugoslavia,care a fost votată în unanimitate; secretarul general al Uniunii va merge la Belgrad să intervină în favoarea celor închişi şi contra discriminării sociale şi politice faţă de minoritatea albaneză.

&& Mircea Panduru pomeneşte,în "Glasul"ălora,de "neprietenosul vânt ce bate dinspre Nord,acelaşi care prevesteşte vremea rea şi umbreşte privirea oamenilor". Nu ştim unde o să ajungă cu asemenea sincerităţi,aşa de liber exprimate...

&& "Pătraşcu nu mai era decât umbra celui de odinioară.Orice efort îl obosea. Orice nouă încercare l-ar fi doborît în câteva ore.Făcându-şi socotelile,s'a decis să-şi curme existenţa,pentru a nu primejdui viaţa altor camarazi.Cunoscând din experienţele anterioare torturile la care va fi supus,şi dându-şi seama că nu va putea rezista inchiziţiei roşii şi va subscrie orice declaraţie ce i se va cere,care-l va înfunda nu numai pe el ci atâta lume nevinovată,Pătraşcu a optat pentru evadarea în eternitate,pentru a-i smulge regimului piesa esenţială de care avea nevoie în procesul şi condamnările ce le pregătea.Nădăjduim că Dumnezeu îi va ierta acest păcat,căci nu şi-a luat viaţa pentru amărăciuni personale, ci pentru a cruţa viaţa altora,căci cum a spus însuşi Christos,"nimeni nu are mai mare dragoste decât acela care-şi pune viaţa pentru prieteni".

Aşa scrie Horia Sima în foaia lui,vrând să explice,ca răspuns indirect "Vetrei",împrejurările sinuciderii profesorului Pătraşcu în urma unor dibuieli de complot ceauşist contra "scheletelor ambulante -din fosta Mişcare Legionară- ieşite din închisori în 1964".Lăudarea victimei,pentru a se distrage atenţia de la orice răspundere personală,face parte din arsenalul dlui Sima.Ne amintim că, după crimele dela 21/22 Septembrie 1939,la fel de mult lăuda pe Miti Dumitrescu ("mintea lui mare,curajul lui neîmblânzit,credinţa sa nestrămutată",etc),căruia îi atribuia ideia uciderii lui Călinescu,pentru a se sustrage el,Sima,dela răspunderea represiunii ce-a urmat.E adevărat că Pătraşcu nu mai era decât o umbră, dar,în această situaţie,nu bănuiala unei noi prigoane l-a dus la gestul fatal (când moscoviţii îşi pun în cap vreo nouă crimă,se îngrijesc prea puţin de formalitatea pretextului); ci siguranţa decăderii morale a "şefului",carea,în epuizarea fizică şi morală în care se afla,a fost picătura fatală.

De altfel,e curios că Sima,care se oboseşte să explice orice,chiar bătând câmpii,nu şi-a dat osteneala să lămurească faptele din "dosarul ruşinii",publicate şi arhicunoscute.Şi când te gândeşti că un asemenea ins,laş şi lipsit de orice cavalerism,a îndrăsnit cândva să se caţere pe scaunul unui Codreanu!...

&& "Credinţa" salută sosirea în America a arhimandritului Vasile Vasilachi, care "în 1938 şi-a luat doctoratul în cadrul Universităţii din Iaşi". "In cadrul Universităţii din Iaşi" exista,în 1938,o singură Facultate de Teologie: la Chişinău.De ce i-o fi frică părintelui Anania,chiar la atâtea mii de chilometri, să-i spună pe nume?...

- Din acelaş articol de bun venit mai aflăm că Prea Cuviosul Arhimandrit "a plătit -în ţară- un tribut de suferinţă de câţiva ani": n'ar putea Prea Cuviosul Bartolomeu să fie ceva mai... explicit?

&& "Credinţa" preoţilor români din Banatul înstreinat a apărut,la 14 Septembrie,cu nR.2.Rezultă că enoriaşii sunt darnici cu bisericile lor; pe listele de pe pagina 7 vedem chiar nume de emigraţi(în America şi Suedia),trimiţându-şi obolul în satele de unde au plecat: Ecica,Rîtişor,Toracul Mare,Straja.

&& De prima aniversare a invadării Cehoslovaciei,178 cetăţeni au reuşit să fugă de-acolo în Austria.Ei au mers la casa din Viena,unde în 1913 a locuit Stalin,şi au modificat astfel respectivul text comemorativ: "Mort la 5 Martie 1953 la Kremlin,înviat la 21 August 1968 în Cehoslovacia".De fapt,Stalin înviase ceva mai înainte: la Berlin,la Poznan,şi mai ales la Budapesta...

&& Pe la sfârşitul lui Septembrie,câţiva călugări au cerut Papei să intervină pe lângă guvernul sovietic pentru liberarea a doi cunoscuţi intelectuali ruşi,învăţătorul Tahantov şi scriitorul Krasnov,vinovaţi de a fi luptat pentru libertatea religioasă.In scrisoare se mai arată că în anii aşa zisului "desgheţ", adică între 1959-1964,în Rusia "au fost închise 5 seminarii,80 de mânăstiri, 10.000 de biserici,cum şi jumătate din locurile de închinare ale celorlalte confesiuni religioase".Şi totuşi,scrie buletinul D.A.P.(Roma),"dela Vatican n'a ajuns,din ziua când acest apel a fost publicat,niciun semn.O tăcere care se poate explica numai cu acest simplu motiv: "dialogul" a devenit deja colaborare".

&& Statisticile mondiale asupra sinuciderii situează Ungaria în frunte: cu 31 cazuri la 100.000 locuitori.Dar incapabili să aprecieze binefacerile regimului impus de Moscova se arată nu numai ungurii: cetăţeni de toate categoriile şi vârstele,din toate ţările ocupate,folosesc cel mai mic prilej spre a scăpa de raiul satanei...

&& "Stindardul" vorbeşte de "Avrigul lui Iancu".Numai să nu se supere Gheorghe Lazăr...

Despre "ISTORIA ROMANILOR SUB MIHAIU VODĂ VITEAZUL": Minutele în care scriu sunt pline de amar şi întristare. Pe când Europa întreagă se pregătea a saluta triumful libertăţii, eroica Franţă, de la care ca totdeauna se aştepta semnalul, Franţa, prin fatalitate şi prin neunirea fiilor săi, cade gemând în neputinţă subt un jug umilitor. Fiii fărădelegii triumfează în toate părţile şi întemeiază spurcata lor tiranie. Sufletele generoase, sdrobite şi rănite de moarte, văd apuind din vederea lor ziua mântuirii. Insumi eu, cu o inimă sfâşiată de durere, mă lupt cu o boală crudă şi neîmblânzită, caut a câştiga timp asupră-i şi a o întrece în iuţeală, ca să pot lăsa fraţilor mei aceste pagini din viaţa părinţilor noştri, şi cad sleit de puteri, mistuit prin silinţele ce fac. Cu toate aceste temeiuri de descurajare, sufletu-mi te slăveşte încă, înzeită libertate, şi deşi oamenii sângiurilor au învelit cu maramă neagră dulce faţa ta, crede că va veni ziua fericită, ziua isbândirii, când omenirea întreagă se va scula spre a sfâşia acest văl şi duşmanii tăi se vor împetri la vederea soarelui tău de lumină ; atunci nu va mai fi niciun rob, nici popor stăpân pe altul, ci domnirea Dreptăţii şi Frăţiei. Aceste cuvinte, ce o dată am dat de devisă naţiei mele, vor domni lumea; atunci aşteptarea, visarea vieţii mele se va împlini; atunci toţi Românii vor fi una, liberi şi fraţi! Vai! nu voi avea noroc a vedea această zi, deşi eu asemeni am muncit şi am pătimit pentru dreptate, şi cel din urmă al meu cuvânt va fi încă un imn ţie, ţara mea mult dragă!

Hyères, 17 Decemvrie 1850 — Nicolae Bălcescu

SCRISOARE de D.Paulescu

Dragă frate Geto-Dac,
Nu ţi-am scris de-un sfert de veac,
De când ţara a căzut,
In robie şi sub cnut.
De când osândesc poporul
Lanţul, foamea şi pistolul.
Dar nu-mi socoti tăcerea,
Ci năpasta şi durerea,
Nedreptatea şi urgia,
Că ne-au jefuit moşia.
Lăcuste înfometate,
De prin stepe blestemate,
Au căzut nouri pe sate.
Rod grădinile în floare,
Ne sorb apa din izvoare,
Ne ucid fraţii, părinţii,
Schingiuesc în temniţi sfinţii.
Doamne, mii de creştini pier,
Sub cortinele de fier.
Prigoniţi şi deportaţi,
Se sting scumpii noştri fraţi.
Dragi arcaşi şi voi stejari,
Scăpaţi ţara de tâlhari,
Şi spuneţi-mi ce să fac
Pe toţi fraţii să-i împac.
Să strigăm în lumea'ntreagă,
Pentru glia noastră dragă,
Pentru munţii pleşuviţi
Şi ţăranii chinuiţi.
Să nu trăim în deşert,
Ci cu arma lângă piept,
Ca haiducii cu oţele,
Scapere păgânii'n ele,
Ineca-s'ar colea'n Bug,
Să ne scuturăm de jug.
Tot pribeag de ani cum sunt,
Lupt şi scriu câte-un cuvânt,
Pentru crezul nostru sfânt.
Cat prin nori un strop de soare,
Pentru neamul care moare;
Intr'o ţară ca un rai,
Nu-i o coajă de mălai.
N'are azi românul, frate,
Nici măcar o ţundră'n spate.
Duc surghiunul înainte,
Spre-ale noastre dragi morminte.
Face-m'aş ca Vântul Mare,
Ca să sbor pân'la hotare.
Strecura-m'aş şi pe brânci,
Testament săpat în stânci,
Strecura-m'aş până'n zori,
Plaiuri verzi fără miori.
Să străbat drumul cel greu,
Şi s'ajung sus pe Rarău,
Să chem satele străbune,
In răscoală să s'adune,
Neamu'ntreg cu Căpitanii,
Să'nlemnească toţi duşmanii;
Codrii cu braţe de fier,
Să văd mişeii cum pier;
Să urcăm din vale'n deal,
Pe urma lui Decebal.
Trăzni-i-ar Domnul de Sus,
Pe tovarăşi şi pe Rus.
Să se scrie'n cronici, frate,
mare: "SFÂNTA LIBERTATE".
Şi-apoi, mamă, pot să mor,
Lâng'al Dornei drag izvor,
Sub cetini şi curcubeu,
In Ţara lui Dumnezeu.

&& La München a avut loc, în ziua de 16 August, cununia d-lui Ion Cicală, din Banatul înstreinat, cu d-ra Mirca Vurduni din Veria (Macedonia).

- In Basilica Santi Giovanni e Paolo din Roma s'au cununat, la 6 Septembrie, Vittorio Cives, născut la Câmpina, cu dra Maria Teresa D'Amica. Masa, la "Boschetto", în Via Tuscolana.

- Duminică 7 Septembrie s'au cununat la Freiburg,în capela Universităţii, dr.Petre Vălimăreanu cu d-na Maria Gruia.Nuni: Liliana şi dr.Cesare Fiore,avocat(Roma); oficiant,protopop D.Em.Popa,ajutat de cor.Participanţii au mers apoi "la un pahar" în casa "tinerilor".
- Sâmbătă 15 Noembrie s'au cununat,în aceeaşi capelă,dirijoarea corului local, d-ra dr.Thrgerd Birkholz,cu compatriotul nostru,din Banatul înstreinat,Adam Linca.Naşi: Tatiana şi prof.Paul Miron,d-na Pokorni,mons.Zăpârţan.
- La 20 Decembrie s'au căsătorit,tot la Freiburg,studenţii Regine Schlager şi Anton Weisser,membri ai corului român.

Notă.De remarcat că s'au căsătorit,numai anul acesta,6 membri ai corului român din Freiburg; e de aşteptat,deci,o adevărată avalanşă de înscrieri la cor - din partea,mai ales,a fetelor.. mature şi a flăcăilor tomnatici...

+ La 1 Mai a murit,într'un spital din Modena(Italia),dr.Adrian Holban,fiu al preotului din Prăjeşti(Bacău).
+ Vineri 4 Iulie s'a stins,la Freiburg,d-na Ecaterina Gheorghiu din Huşi, mama d-nei dr.Bender.Inmormântarea s'a făcut la 8 Iulie,în cimitirul din Merzhausen.Slujitori: protopop D.Em.Popa şi corul românesc.
+ La Düsseldorf a murit,la 30 Iulie,d-na Cornelia Veleanu,din Iaşi.Neavând pe nimeni în lumea liberă,de înmormântare,oficiată la 4 August de protopopul D.Em.Popa,s'a îngrijit d-na preoteasă Valeria Vasiloschi.
+ In August s'a stins,la Porz(Köln),Ion Maier din Pianul de Jos(Alba).
+ La 10 Septembrie s'a stins în Statele Unite,unde venise să-şi vadă nişte neamuri şi în vederea preoţirii,Constantin Radu.A fost înmormântat la Vatra Românească,în ziua de 13 Septembrie.
+ La 26 Septembrie a decedat,într'un spital din Bruchsal(Germania),Eugen Bogdan.
+ In Octombrie s'a stins,la New York,comandorul Constantin Abeles.
+ Intr'un spital din München s'a stins,în seara de 25 Oct.,prof.Const.Sasu.
+ La 12 Noembrie a murit,la Paris,col.Ion Tomoroveanu.
+ Tot la Paris a decedat într'un spital,la 7 Decembrie,dna Maria Sergescu.

&& La 3 ani dela dispariţia gazetarului Constantin Arsene,d-na Arsene a organizat la 3 August,la biserica română din New York,un parastas.
- Implinindu-se 70 de ani dela naşterea lui Corneliu Codreanu,şi 30 dela asasinatele în massă,comise de clica lui Carol II la 22 Septembrie 1939,părintele protopop D.Em.Popa a oficiat Duminică 9 Noembrie,în capela Universităţii din Freiburg,un parastas pentru cei "ucişi pentru vina de a fi luptat din răsputeri ca ţara noastră să nu ajungă în halul de astăzi".

&& "Régional de Cosne" publică,în numărul din 23 August,"Suo tempore...",versuri de constatări ironico-amare pe contul actualităţii.Autor: T.Nour Miron.

&& Cel de al 13-lea congres al Societăţii Academice Române a început în ziua de Sfântă Mărie la Universitatea Catolică din Washington,patronat de un ales comitet în cap cu cardinalul Patrick Louis O'Boyle.Pe lista lucrărilor: prof.Nicolae Iliescu,Ţimiraş,Popescu-Botoşani,pr.Petre Popescu şi Filip,mons.Bârlea,P.S. Trifa,pr.Haţegan,Ghinescu,Lucia Costinescu,Onciulescu,Mircea Popescu,Uccello, Horia Roman,Wekerle,Uscătescu,Vettori,Georgescu-Roegen,Radu Enescu,Stavila,Adameşteanu,Sporea,Halmaghi,Butariu,Maurer,D.Teodorescu,I.G.Dimitriu,Sorin,Rugină, Isbăşescu,Mihail Sturza,Posteucă,Ruggieri,Niedzielski,Amzăr,Korne,De Zeba,Ion Cârjă,Smuktea,Raţiu: din Statele Unite,Canada,Italia,Spania,Franţa,Germania şi Anglia.D-na Eugenia Uşeriu a organizat,cu acest prilej,o expoziţie de artă populară.A fost un excelent prilej de cimentare a legăturilor dintre Românii din streinătate.Cei din America,prin Uniune şi Ligă,Episcopia Ortodoxă,Asociaţia Catolică,etc.,s'au întrecut în a-şi arăta ospitalitatea.Intre 20-24 August,congresiştii au mers la Cleveland,Detroit,Jackson,peste tot primiţi cu căldură.Au avut loc şi câteva recepţii.

&& Din "agenda arhipastorală" a P.S.Victorin vedem că "în seara zilei de 17 Mai,P.S.Sa a oficiat cununia religioasă a fiicei d-lui Gus Radu".Să fie vorba de vreun tip,încă necunoscut,de.. "autarhie matrimonială"? sau ginerele era dus după alte treburi,urmând să se cunune şi el când o putea...

&& La şedinţa anuală a grupurilor etnice din Canada(organizate în bloc anticomunist),ce s'a ţinut la Toronto,30 Nov,dl Hojbotă a vorbit despre Unirea Transilvaniei.

&& Necunoscând publicaţiile de limbă,să zicem română,din Israel,sunten reduşi,în considerarea foilor minoritare,la o publicaţie din Paris,care se cheamă "Bire".O fi pentru ispăşirea unor păcate proprii,ori poate ale strămoşilor fanarioţi(sau şi-una şi-alta),grecul care o conduce se ţine scai de români,a căror limbă a învăţat-o binişor,făcând oarecari progrese dela primele numere încoace. Cu gramatica merge greu,dar,în lupta pentru eliberare şi democraţie,ea n'ar fi chiar de lipsă!

Kir Théo,în numărul jubiliar(500),unde se ocupă de Traiskirchen("unul din cele mai mare câmpuri de refugiaţi"),are exprimări cam... "dialectale".De pildă: "în faţa problemei adăpostirei a marelui număr de refugiaţi"; "adăpost a tuturor celor ce fugeau regimurile comuniste"; "Români ce s'au perindat în acest câmp de la începutul anului 1969 au fost de circa 500 de persoane"; guvernele din Australia şi Canada "fac dificultăţi pentru a înlesni emigrarea românilor"(când, de fapt,dificultăţile se fac pentru a îngreuia ceva...); "recenta asociaţie înfiinţată Tolstoi"; "prima operaţiune la care e supus refugiatul este punerea lui în carantină,adică trecerea prin serviciile de tranzit care se găseşte într'o clădire situată la al treilea etaj,unde sunt puşi sub pază şi izolaţi complect" (ca să nu le cază cumva în mână vreun număr din "Bire"...).Aflăm apoi că unele câmpuri sunt departe de Viena,"cum e cazul de cel de lângă Salzburg"; "familiştii nu plătesc nimic pentru întreţinerea lor până în ziua emigrării".Cei cari muncesc, plătesc impozit "ca orişcare cetăţean austriac".Unii aveau în ţară "o situaţie materială bine renumerată"; "cât'odată" mai întâlnim şi ceva "ortodoxi".Etc.

In restul revistei ni se mai vorbeşte de "semnături a unor oameni"; "numele celor prezenţi ne întăreşte convingerea"; "un grup de 12 studenţi au reuşit să dejoace vigilenţa politrucilor"; "prietenii americani ale Naţiunilor Captive"; "cu ocazia celei de-a 25-a aniversare a debarcării armatelor aliate"; respectul drepturilor omului şi a tuturor libertăţilor"; "s'a putut constata supravieţuirea,deşi au fost eliminaţi din posturile cheie,următorii"; "printre cei arătaţi ca eliminaţi,trebuie avut în vedere că unii din ei au fost mai de mult măziliţi"; "Dej a fost atacat făcându-l responsabil de toate crimele"; "au uitat să pomenească că cine era mâna dreaptă a lui Ghiţă Dej".Etc.Aşezările dacilor,descoperite la Brad,pentru "Bire" sunt... "aşezăminte".In elanul său pro-român,kir Théo critică pe ungurii transilvăneni,ajunşi aici,cari "refuză să vorbească româneşte"; dar nu ne-or fi ştiind bine limba - şi,aşa,s'or fi jenând să se exprime ca în "Bire"...

Vorbind cu pricină,s'ar putea reproşa lui Kir Théo un democratism,pentru care vina cea mai mare a lui Ceauşescu pare a fi aceea de a fi fost cizmar; se codeşte a sictiri regimul coloneilor din Greţia patridă,atât de simpatic nouă,huliganilor; sau un antilegionarism,care nu se jenează să publice,cu fudulie,răvaşe de dragoste ale unor legionari,sau să să ceară colaborarea unui Viorel Trifa,ajutor de comandant legionar.Dar la lupta ce duce,cu scrâşnete de dinţi,pentru salvarea ţării şi a democraţiei,sunt bagatele ce se pot trece cu vederea.Mai ales că lupta sa e complet dezinteresată,fără nicio şansă de a-şi putea continua "ziaristica" în ţara liberată: unde,din nenorocire,pentru aşa ceva mai mult ca sigur va fi obligatoriu atestatul claselor primare...

&& "Cine se poate mira,că generaţia nouă e anticomunistă şi profund naţionalistă,când regimul,înstrăinat şi duşman al poporului,le-a sfâşiat sufletul dela cea mai fragedă vârstă?"; "un nou val de decepţie se va abate asupra ţării,când lumea va vedea că pietroiul de pe pieptul lor slăbit nu s'a mişcat cu un milimetru,când vor reveni la viaţa tristă de animale de muncă"; "demascarea focarelor de infecţie coexistenţialistă şi a iudelor cari,sprijiniţi de monstruoasa conspiraţie comunistă"; "dăm întâietate poeţilor,pentru că nimeni ca ei n'au exprimat mai grăitor durerea neamului": sunt câteva exemple de scris,luate din "Ţara şi exilul",- foaie convinsă probabil,caşi "Bire",că împotriva analfabeţilor ce conduc Ţara numai cu "agramatia" se poate lupta.Să fi fost Sima chiar profesor?...

&& Dar Kir Théo nu-i lasă nici pe francezi neinformaţi.Aceştia au astfel ocazie să afle,din suplimentul respectiv,că "L'Assemblée des Nations Européennes Captives ont adressé un appel"; că Ralea,căruia-i face şi un "procés","été âgé de 68 ans"; că există un "peuple roumaine",o "délégation roumaine préside par Mr Visoianu" şi nişte "personnalités d'au delà du rideau de fer refugiés en France"; că "l'assemblée des Nations Européennes Captives ont adressé une lettre au Général de Gaulle"; şi alte noutăţi... democratice,scrise la fel de analfabet.

## 23 AUGUST, ZI DE DOLIU

La un sfert de secol dela subjugarea Ţării a apărut în ziarul "România" un articol intitulat "23 August 1944", sub semnătura d-lui C.Vişoianu. Ar fi fost de aşteptat ca autorii actului infam să renunţe la comemorări, dar observăm că dl Vişoianu nu numai căl justifică, ci îl consideră ca un act de salvare naţională, la care au contribuit toţi oamenii politici şi militarii mai de seamă. Se ştie însă că Iuliu Maniu în tot timpul pertractării, caşi după consumarea actului dela 23 August, credea că Aliaţii vor paraşuta trupe în preajma Bucureştiului şi vor debarca la Constanţa. Chiar şi când se proclama "armistiţiul", Iuliu Maniu tot întreba obsedat dacă au sosit paraşutiştii şi dacă s'a operat debarcarea. Dl C.Vişoianu nu pomeneşte nimic de amărăciunea şi deziluzia ce va fi simţit acest om politic, când şi-a dat seama că pe Aliaţi îi interesa terminarea grabnică a războiului şi nu ferirea Ţării de lăcomia molohului dela Est.

Dl Vişoianu mai deplânge în acest articol că ecumenicitatea românească nu-i de părerea sa şi că prin aceasta unii români fac jocul comuniştilor. Iată cuvintele, textuale ale dlui Vişoianu: "În afară de comunişti, care falsifică actul de la 23 August din motive evidente, se află, din nenorocire, şi un mic grup de Români, cari, din cauza solidarităţii ideologice şi politice cu mişcarea nazistă, adoptă un punct de vedere asemănător. Este oare o poziţie patriotică?" Recunoaştem că nu-i lipsită de abilitate poziţia pe care se situează dl Vişoianu. Cu voia sau fără voia dânsului, încap în istorie deopotrivă termenii filonazism, filofascism, caşi filodemocratism, după epoci; dar simpatia faţă de naţional-socialsim sau fascism n'a mers până la a sacrifica interesele Ţării de dragul acestor ideologii, aşa cum democraţia românească prin atâţia oameni politici, de dragul democraţiilor occidentale, a crezut în Aliaţii democraţi - chiar când aceştia s'au aliat cu Rusia Sovietică. Corneliu Codreanu a considerat interesele Neamului pe deasupra oricăror simpatii de ideologie şi n'a întrebat nici Roma şi nici Berlinul când a fixat încă din 1935 coordonatele politicei externe a Mişcării Legionare.

Intenţiile dlui Vişoianu sunt desminţite de fapte. Acestea nu se pot modifica. Cârdăşia la comemorări desvăluie infernala maşinaţiune care a minat frontul românesc. Protestele şi acuzaţiile aduse "tovarăşilor" sunt infirmate de însăşi supralicitarea "actului", când vedem că se întâlnesc laolaltă şi-l proslăvesc autorii lui, împreună cu regimul comunist din Ţară şi cu "tovarăşul" sovietic. Ţinem să menţionăm doar că dl Vişoianu a avut noroc că atât el cât şi însoţitorii lui au scăpat de judecata unui Consiliu de Război într'o Românie liberă. Acolo credem că ar fi fost inevitabilă o sentinţă ce l-ar fi lecuit atât pe el cât şi pe ceilalţi ca să se joace de-a "tratativele cu Aliaţii tradiţionali" şi să ne dea lecţii de patriotism.

În realitate, nu este vorba de "un mic grup de Români" căruia dl Vişoianu îi reproşează o atitudine nepatriotică, ci de milioane de Români, cari au luptat contra duşmanului nostru de moarte dela Răsărit; de toţi aceia cari s'au sacrificat pe câmpul de luptă, sub jugul rusesc, sau contra slugilor comuniste înscăunate cu forţa la conducerea Ţării. Aceasta este ecumenicitatea românească, pe care s'a supărat dl Vişoianu. Strigoii exilului dau lecţii de istorie, indicându-ne o linie de umilire şi de servilism, care ne repugnă. Ţara îşi duce calvarul cu stoicism, iar exilul, necariat de compromisuri şi de coexistenţă atunci când înfierează actul dezonorant dela 23 August, interpretează repulsia şi indignarea Ţării.

S'ar părea că dl Vişoianu ignorează că Aliaţii "tradiţionali" se înţeleseseră din timp cu Sovietele şi hotărîseră de soarta noastră. Şi pentrucă se ştia în lotul cui suntem sortiţi la sfârşitul războiului, era firesc ca lupta să fie dusă până la sfârşit, aşa cum au dus-o Germania, Finlanda, Japonia. Războaiele se câştigă sau se pierd. Dl Vişoianu şi ai lui vor să ne convingă că la 23 August 1944 aceşti domni au vrut să realizeze <u>minunea</u> nemaipomenită în istorie, de a trece Ţara în câmpul Aliaţilor "tradiţionali", de a ieşi din război neocupaţi de Rusia bolşevică şi cu <u>faţa curată</u>. Rostul ultimului război nu l-a înţeles lumea "democrată": nici dl Vişoianu şi nici tovarăşii săi. Dânsul ne dă lecţii de istorie. România, după dânsul, ar fi trebuit să nu ducă niciodată război dincolo de fruntariile ei naturale. Legile războiului sunt aceleaşi, atât pentru mari puteri cât şi pentru cele mici; altfel, dacă acceptăm teoria dlui Vişoianu, ar însemna să aspirăm la o suveranitate limitată, la subordonare, şi să renunţăm la libertate. Este adevărat că Românii n'au dus războaie de cucerire, după cum nici în ultimul război scopul n'a fost cucerirea, ci recucerirea a ceeace ni se răpise şi salvarea dela pericolul dela Est. Ori, pentru aceasta, lupta trebuia dusă până la distrugerea adversa-

rului,oriunde s'ar fi găsit el,şi până la obţinerea păcii.Nu România s'a abătut dela alianţele ei tradiţionale,ci Aliaţii au nesocotit obiectivele fireşti: apărarea lumii civilizate şi creştine de ameninţarea bolşevică.România nu mai putea merge cu asemenea aliaţi "tradiţionali".Aceştia se abătuseră dela misiunea lor europeană şi,mână în mână cu Rusia Sovietică,au săvârşit grava eroare de a preceda invazia bolşevică dela Est cu una a lor,dela Vest,ce avea să rupă coloana vertebrală a Europei.Drept rezultat al ultimului război,a ieşit câştigătoare numai Rusia Sovietică: a scăpat de înfrângere,ca să ajungă o putere mult mai de temut ca înainte,fără a fi dispusă să încheie pace.

Pretinşii plenipotenţiari români,descendenţi ai acelor politicieni cari au distrus o întreagă generaţie,şi cari când n'au mai putut să se susţină au acceptat tirania lui Carol II şi au continuat să creadă în Aliaţi cu toate că erau încârduiţi cu Sovietele,nu puteau realiza minunea salvării naţionale,ci un act de trădare urmat de capitularea fără condiţii.Un armistiţiu nu putea fi încheiat decât de Mareşalul Antonescu,şeful Statului şi al Armatei,capabilă încă să reziste în 1944,chiar singură,pe un front de 200 de chilometri între Vrancea şi Delta Dunării.Ipoteza că ar fi putut interveni Aliaţii în favoarea României şi a-i sili pe Ruşi să nu ne ocupe era inoperantă,din moment ce exista acordul dela Yalta, iar Aliaţii erau departe de fruntariile României.Tratativele dela Cairo n'au avut decât rostul să se ia act de dorinţa Aliaţilor de a fi scurtat războiul şi Ţara să fie scoasă din alianţa cu Germania.Ruşii,vicleni,asigurau că nu se vor amesteca în treburile interne româneşti şi că nu vor avea nici pretenţii teritoriale.Şi cu asta dl Vişoianu şi ai lui s'au declarat mulţumiţi şi au determinat pe rege săpproclame "armistiţiul".Toate aşa zisele concesii verbale făcute de inamic au fost obţinute cu preţul arestării Mareşalului Antonescu şi a guvernului său.Din nenorocire,au fost satisfăcute prompt dorinţele Aliaţilor şi ale Sovietelor: Mareşalul Antonescu a fost arestat,armata română a încetat lupta,iar aliatul german fu surprins şi paralizat în Ţară; şi asta tocmai când Ruşii deslănţuiau ofensiva! "Armistiţiul" anunţat de rege la radio a fost un simplu narcotic care a fluturat iluzia păcii numai pentru o clipă,căci Ruşii şi-au continuat invazia fără a mai fi stânjeniţi de nimeni.In câteva zile,Ţara întreagă intra sub jugul rusesc.

Scoaterea României din alianţa cu Germania era hotărîtoare pentru frontul de Est.Armistiţiu n'a existat,pentrucă Ruşii nu s'au oprit nicio clipă din înaintarea lor fulgerătoare.N'au semnat nicio convenţie de armistiţiu,căci nu se explică cum de şi-au permis să ia prizonieră armata română din Moldova şi Basarabia,care încetase lupta,iar restul să fie silit să lupte în câmpia ungară şi în Cehoslovacia contra aliatului german,ca să evite prizonieratul.Plenipotenţiarii de după capitulare vor obţine o convenţie,odată chemaţi la Moscova în Septembrie 1944, unde,după câteva zile de anticameră la Molotov,au semnat ceeace li s'a dictat.

Pretinşii plenipotenţiari dela Cairo se mulţumeau,cum am văzut,cu o declaraţie a lui Molotov în locul unui angajament semnat şi precedat de încetarea luptei,tocmai când erau avertizaţi de delegaţii Aliaţilor că Ruşii pregăteau o mare ofensivă.E de prisos să mai adăogăm că n'au ţinut seamă de năravul rusesc de a-şi călca angajamentele.Nu numai că s'au grăbit să anuleze orice rezistenţă din Ţară contra bolşevismului,autorii actului blestemat,dar au recurs la orice mijloace pentru atingerea scopului.Cu toate că s'a pretins că rostul tratativelor dela Cairo era să atenueze presiunea rusească prin intervenţia Aliaţilor,în Ţară au recurs şi la colaborarea comuniştilor,pentru a-l răsturna pe Antonescu şi guvernul său.Complotiştii n'au căutat să închege un front anticomunist chiar şi fără Mareşalul Antonescu,ci au dat mâna cu slugile Moscovei ascunse chiar în palatul regal.Şi atunci să ne mai mirăm că se întâlnesc la comemorarea aceluiaşi act abominabil,comuniştii din Ţară,fauna cultivată de duşman,cu oamenii "tratativelor" grupaţi în aşa zisul comitet,cari au sabotat războiul atât din afară cât şi din interiorul Ţării,grăbindu-i subjugarea?...

Există o linie de onoare pe care orice naţie o observă cu sfinţenie în lupta pentru existenţă.Linia aceasta o avea şi România,avanpost al lumii civilizate şi creştine,neezitând să participe la ultimul război,decisiv nu numai pentru ea,ci şi pentru Europa însăşi.Modul cum a decurs războiul,atât în perioada ofensivei cât şi în retragere,presupunea că şi România era hotărîtă să reziste până la ultima posibilitate.Iar dacă era vorba de armistiţiu,ar fi fost în măsură să-l încheie Mareşalul Antonescu.Numai el ar fi putut încheia un adevărat armistiţiu,în cazul când aşa ceva mai era posibil,fără să-şi calce cuvântul faţă de aliatul

german.In cazul că rezistenţa ar fi durat,este firesc să ne închipuim că Aliaţii noştri "tradiţionali" s'ar fi putut apropia de Ţară,căzându-ne în spate.Dacă ar fi intrat în Ţară,ar fi putut interveni în favoarea noastră temperând pe Ruşi, iar armata înconjurată s'ar fi putut preda lor şi nu Ruşilor,aşa cum au făcut şi Germanii,pe cât le-a fost posibil.Linia de onoare ar fi fost salvată şi în istoria ultimului război n'ar fi avut loc un act de trădare.O rezistenţă prelungită pe frontul românesc poate ar fi determinat pe Aliaţi,odată ajunşi la Dunăre şi debarcaţi la Constanţa,să-şi corecteze atitudinea şi să revie la politica de contenire a revărsării ruseşti peste Balcani şi,în acelaş timp,să ridice scutul de apărare al Europei căzut din mâna forţelor anticomuniste.

Dar trădarea dela 23 August a exclus această perspectivă la care,desigur, se gândeau Iuliu Maniu şi chiar Mareşalul Antonescu,în cazul încheierii unui adevărat armistiţiu.<u>Micul grup de Români</u>,supărător pentru dl Vişoianu şi ai săi, suportă stoic exilul,cu inima strânsă de durere de dezastrul abătut peste Ţară. El nu poate veni decât cu un protest de înfierare atât a celor cari ne-au subjugat Ţara,cât şi a tuturor acelora cari i-au ajutat.Acest soi de oameni a scăpat de judecata sumară a unui Consiliu de Războ într'o Românie liberă,dar de judecata istoriei româneşti nu va scăpa niciodată!

N.Şeitan

## <u>HAIDUCEASCĂ</u> de Aron Cotruş

Fiara-şi chiue isprava
la Putna şi la Suceava;
tămâia stinge,şi smirna,
viforul la Dragomirna...

Surd s'aud şi de departe
stins sunând prin neguri moarte,
ca din zarea altor vieţi,
clopotele'n Voroneţi...

Numai ceaţă-i,numai nor
cerul Cernăuţilor;
numai poteri şi pribegi
din Ceahlău până'n Bucegi...

Din Bucegi la Severin,
doar tâlhari de neam străin;
ţara'n lanţuri crunt se sbate,
între porţi însângerate...

Mor cu miile rumânii,
le mâncă inima câinii;
n'are cine să le sape
gropi în care să-i îngroape...

Bozu-i ţar,doamnă-i neghina,
dela Dorna la Tighina;
ca un iad spre noi se'nhoalbă
Marea,la Cetatea Albă...

Duşi au fost sub bici să cadă,
spre Siberii de zăpadă,
ca muţi,macri mucenici,
toţi flăcăii de pe-aici...

Plânge-s'ar şi n'are cui
sufletul Ardealului,
că n'are voinicii-i toţi,
să se apere de hoţi...

La graniţi ce se destramă
îţi laşi sângele drept vamă;
smulg vrăşmaşii şi desleagă
ce-ai în gând,ce-ai în desagă...

Ca din piatră,ca din fum,
unde calci îţi iasă'n drum;
unde lucri,unde mături,
te trezeşti cu ei alături...

Iau măsura pasului,
gândului şi glasului,
cuţitului din şerpar
şi focului din amnar...

Vreau sufletul să ţi-l prindă
din a ochilor oglindă,
şi-apoi luat,pe grea dobândă
ca pe-o vită să te vândă...

Să te vândă,să te ducă
ca pe-un rob,ca pe-o nălucă,
sub bătaia vântului,
spre fundul pământului...

Stau la pândă pe aproape,
vreau de vii să ne îngroape,
odată cu Dumnezeu,
unde-o fi lutul mai greu...

Garduri cad,se uscă viţa
la Hotin şi Suceviţa,
cresc doar ghimpii spinului
de-urîtul străinului...

Pe-unde trec cu oşti şi oşti,
ţara nici c'o mai cunoşti;
pe-unde vin nu noi ciocoi,
rămânem ca vai de noi...

Moşnegi şi copii de-o schioapă,
n'or să-i ierte nici în groapă,
până'n veacul veacului,
pe călăii neamului...

Domnul ziua n'o amâie,
să-i vedem numai călcâie,
tălălâmbi şi fără spor,
cu corbii pe urma lor...

Când spre-Ardeal în gând mă'ntorn,
parc'aud furtuni de corn
şi de-atâta furie-oarbă
prinde sângele să-mi fiarbă...

Trec dealul Feleacului
tot nepoţi de-ai Iancului:
geme drumul sub picior,
cum gem ei în ţara lor...

Tac tăcere ca de stâncă,
parcă inima şi-o mâncă;
parcă-odată cu mălaiul
mâncă-şi doina,mâncă-şi graiul...

Gându-şi caută-adăpost
în măririle ce-au fost
şi de luptă'ncins rămâne,
pândind zilele de mâine...

Şi cum trec cei moţi,domol,
numai ochii-i dau de gol,
ochii cu-ale lor cuţite
de răsmeriţe mocnite...

Duşi de semne,duşi de şoapte,
drum îşi iau spre miazănoapte,
cu-uitături şi feţe crunte,
parcă-l au pe Iancu'n frunte...

La răscruci pe-unde-apuci,
fulgerând ţâşnesc haiduci,
în năvala cailor,
în drumul tâlharilor...

Pe dealuri ce'n ceţi se'nglugă,
potere se'ncurcă'n fugă;
peste râuri fără punţi
trec pietroşi voinici spre munţi...

Trec să moară ca'mpăraţii
unde's mai înalţi Carpaţii;
drepţi să cadă,ca'n poveşti,
cu ochii spre Bucureşti...

Cât îi Maramureşul
toţi le-aşteaptă iureşul
şi,veghind,ne'nduplecată,
îi aşteaptă ţara toată...

Crunt să salte în picioare
din hotare în hotare,
să se scuture de jug
dela Tisa pân'la Bug...

Răsvrătind hotare ciunte,
creşte mândră,cât un munte,
din a stepelor hrisoavă:
umbra lui Hatman-Potcoavă...

Ah! cât ţine'ntinderea,
ţara fi-va cum vom vrea;
stepa'n visu-mi se trezeşte
grăind iar moldoveneşte...

Cu iuţi arme,făr'de număr,
drepte'n cremenea din umăr,
cu cuţite grele'n teacă,
ţara'n haiducie pleacă...

Cu pornire dârză,dreaptă,
neamul rabdă şi aşteaptă
cea din urmă încleştare,
unde-o fi lupta mai mare...

Nenorocul nu-l alungă
clopotele trase'n dungă...
Ţara albă,ţara mea
strânge pumnul pe prăsea...

Şi cu arma grea,flămândă,
ţine-se de-oţel,la pândă,
pentru zorii-i ce-or să vie,
pentru tot ce-o fi să fie...

&& In acelaş număr din "Ţara şi Exilul",în care descoperă existenţa unor... "evrei americani de origine română"(?),Horia Sima,pomenind de Comunitatea Românilor din Franţa,spune că "în fruntea ei a fost cocoţat un oarecare domn Mârza, funcţionar al lui Boeru".Aparte "amănuntul" că dl Mârza n'a fost niciodată slujbaş la cineva,ci are de mulţi ani un propriu birou de import-export(şi e ciudat că dl Sima nu e mai bine informat): cum se poate ca un avocat,fost ofiţer,care a stat vreo 4 ani pe front,în crivăţul Rusiei,să fie,pentru unul ce se pretinde naţionalist şi anticomunist,"un oarecare"? pentrucă a luptat pentru ţară,pentru Basarabia şi Bucovina - şi nu pentru mărunta coterie simistă? Şi pe unde "luptă" -desigur,cu aceeaşi.. ardoare- ilustrul şef naţionalist,când atâţi "oarecari" cădeau pe front? prin care alcovuri?...

&& "Lucrau pe ogoare pe care nu le stăpâneau,păzeau turme din laptele cărora nu mâncau,zideau case şi cetăţi în care alţii aveau să se bucure": cu aceste adevăruri triste,"Credinţa" părintelui Anania vrea să spună că se referă la starea israeliţilor duşi robi de Nabucodonosor în Asia; dar cine poate contesta patriotismul autorului,care arată,fie şi pe ocolite,situaţia din ţara ocupată?...

&& Din "Glasul"ălora aflăm că floretistele române au învins la Havana,în finală,formaţia Uniunii Sovietice(campioană olimpică la Mexico),devenind astfel campioane mondiale.Dacă nici acum,după atâta curaj,n'o să-i cadă ceva în cap lui Ceauşescu,apoi chiar că are iarba fiarelor...

&& S'a remarcat oroarea exprimată de guvernele de ocupaţie cu privire la incendierea moscheii El Aqsa.Precum se ştie,profanările de locuri sfinte sunt de neconceput în ţările de sub călcâiul Moscovei...

## LA UN SFERT DE VEAC DELA OCUPAREA ȚĂRII

Ziua de astăzi este o tristă aniversare.Acum 25 de ani,la 23 August 1944, România a pierdut independența,iar Poporul Român,libertatea.Atunci,în momente grele,s'a făptuit cu ușurință un act politic nefast,întemeiat pe îndoelnice asigurări diplomatice,fără condițiuni stabilite dinainte între noi și Rusia Sovietică.Armistițiul anunțat țării ca încheiat,de către noul regim instalat peste noapte prin "coup d'état",era inexistent la acea dată.Ca probă,armata sovietică a continuat a lua mii de prizonieri români pe frontul din Moldova,cu toate că ordinul de încetare unilaterală a focului fusese executat de îndată de armata noastră.Acest ordin nemaipomenit în istoria noastră militară a deschis țara fără rezistență invaziei rusești.Ce a urmat,se știe.

Când trupele bolșevice umpleau drumurile țării,îndreptându-se fără grabă către Apus,populația pașnică a cunoscut doar jaful și teroarea.Abia după o lună, după ce groaza și oroarea se întinseseră peste tot,o comisiune română s'a dus la Moscova,cu scopul așa-zis de-a discuta și încheia convenția de armistițiu.Molotov a primit în picioare pe acești delegați,și le-a comunicat că nu are nimic de discutat.A înmânat,pentru semnare numai,condițiunile sale ultimative.Molotov știa atunci,că pentru România nu mai exista altă alternativă,decât acceptarea integrală a clauzelor sale draconice.Puterea noastră de rezistență era de fapt distrusă prin actul dela 23 August,și nu se mai putea opune nicio împotrivire. Armata română era dezarmată și dislocată de pe pozițiile de luptă,iar armata roșie inundase întreg teritoriul țării.

Din aceste tragice evenimente politice și militare se desprinde concluzia clară: La 23 August 1944,România a capitulat fără condițiuni,iar "convenția de armistițiu",încheiată la Moscova ulterior,a fost doar un Diktat al Rusiei Sovietice.La data capitulării existau multe posibilități de acțiuni militare strategice,care,aplicate cu îndrăsneală și curaj de armata noastră,puteau creia noi situații,cu efecte politice în favoarea noastră.Rusia Sovietică,constrânsă de noi încurcături,putea accepta atunci condițiuni care garantau independența țării, integritatea teritorială și neamestecul în treburile interne.Molotov recunoscuse două din aceste principii vitale,în declarația făcută în Aprilie 1944,prin care invita România să iasă din război.In graba Puterilor beligerante de-a scurta cu orice preț războiul,cu pierderi enorme în vieți omenești și bunuri materiale,- o rezistență românească cât de scurtă le obliga la un acord cu respectarea drepturilor noastre esențiale.

Această rezistență românească era posibilă.In vara anului 1944,armata noastră poseda un solid potențial militar și un moral ridicat.Soldații români știau că de astă dată aveau de apărat pământul țării împotriva unei invazii cumplit de nimicitoare.Frontul nostru era stabilizat de mai multe luni dealungul unor bune poziții în nordul Moldovei și Basarabia.Acestea se puteau apăra câtva timp, până la retragerea pe linia naturală de rezistență,Focșani-Nămoloasa-Galați, între Carpați și Dunăre.In strategia militară română,în curs de multe decenii, această linie a constituit cheia apărării noastre,și a fost fortificată în repetate rânduri.Pe acest front,la Mărășești,s'a prăbușit în August 1917 puternica ofensivă germană,condusă de Mareșalul Mackensen.Și în această încleștare cu dușmanul nostru de veacuri,ca totdeauna în vremuri de vitregie,arcul Munților Carpați putea ridica o puternică pavăză contra cotropitorilor sovietici.In 1916, România mică a intrat în războiul de reîntregire națională pe un front de bătaie de lungimea a trei sferturi din întinderea granițelor sale,sau cât distanța dela Marea Baltică la Marea Neagră.Datorită trădării rusești,armata română a avut de luptat singură cu armatele inamice,mult superioare la număr.Intrebuințând calitățile terenului,înaintarea inamică a fost oprită la hotarele Moldovei,- Carpații și poarta naturală Focșani-Galați.Ca și în 1916,rezistența militară din 1944 implica sacrificii mari,dar Poporul Român n'a precupețit niciodată jertfele sale pentru dreptul său la viață liberă.

Cedarea lașă,fără împotrivire,inaugurată în 1940,a fost repetată în 1944.In acele momente decisive,cei dela cârma țării au practicat o politică de expediente,uitând învățămintele aspre din încercata noastră istorie.Neamul nostru a supraviețuit pe pământul străbun nu prin supuneri,care puteau duce până la urmă la distrugerea țării,ci prin rezistență dârză în vremuri potrivnice.

Astăzi,după 25 de ani de pierderi ireparabile și de viață amară,Românii toți pot măsura cât de adânc a fost abisul în care au fost aruncați la 23 August 1944, printr'un act săvârșit de o mână de oameni din fruntea Statului Român,cari necu-

getat au sacrificat existenţa esenţială a naţiunii române.Aceştia trebuiau să nu uite că Rusia de totdeauna,ţaristă sau sovietică,în nesaţul ei secular de cuceriri a urmărit fără întrerupere,până astăzi,dispariţia aşezării noastre de stat independent,şi subsequent,a poporului nostru însuşi.Ei trebuiau să-şi dea bine seama,în faţa acestui pericol suprem,că asigurările diplomatice date de Puterile democratice din Vest,nu constituiau o garanţie îndeajuns de sigură pentru viitorul ţării.

Rusia Sovietică se gândise înainte că România putea rezista,în cazul când i se va pretinde o capitulare în necunoscut.Dovadă sunt tratativele oficiale de armistiţiu dela Stockholm dinainte de 23 August 1944,între delegaţii guvernului sovietic şi cei ai guvernului român,condus de Mareşalul Antonescu.Pentru a marca importanţa acestor tratative,Stalin a numit în fruntea delegaţiei sovietice pe doamna Kolontaya,persoană de încredere şi leader bolşevic din primele începuturi ale mişcării revoluţionare comuniste.Discuţiunile erau destul de înaintate şi erau indicaţiuni că Sovietele înclinau să accepte un acord cu respectul drepturilor esenţiale ale României.In acelaşi timp la Cairo,anumiţi români fără acreditări oficiale purtau discuţii cu diplomaţii Puterilor occidentale pentru încheierea,cu sprijinul lor,a unui armistiţiu cu Rusia Sovietică.Postura sui-generis a acestor negociatori particulari se vădeşte din faptul că ambasadorul sovietic,din Aprilie 1944 a refuzat tot timpul să-i întâlnească.Este dela sine înţeles că,fără un contact direct,aceştia n'au putut obţine dela Soviete niciun fel de angajament prealabil,privitor la condiţiuni definite de armistiţiu.Au primit în schimb asigurări încurajatoare dela terţe Puteri aliate,care au şi semnat o convenţie de armistiţiu,ameliorată prin discuţiile acestor emisari la Cairo.Desigur,Puterile democratice arătau bunăvoinţa lor faţă de România,atunci când contractau obligaţiuni,care uşurau condiţiunile aspre prezentate nouă iniţial.Dar înfăptuirea lor nu depindea de ele,ci de Rusia Sovietică,şi aceasta nu se angajase cu nimic! Speranţa vană a făuritorilor lui 23 August 1944,că persuasiunea şi influenţa Puterilor aliate vor putea determina Rusia Sovietică să ne acorde,după capitulare,condiţiuni similare,mai uşoare,dovedeşte ignorarea vinovată a realităţilor politice internaţionale dela acea dată.In vara anului 1944 nu se mai putea pune bază pe efectul unei acţiuni moderatoare faţă de Uniunea Sovietică,întrucât dela conferinţa dela Teheran din Noembrie 1943 Aliaţii au trebuit să se plece mereu în faţa pretenţiilor şi abuzurilor sovietice,datorită dificultăţilor lor proprii militare.Chiar înainte de această conferinţă,într'o conversaţie personală la Casa Albă cu Arhiepiscopul Spellman,la 3 Septembrie 1943,Preşedintele Roosevelt declara: "...Dorinţa este,cu toate că pare improbabilă,să obţinem dela Stalin un angajament de a nu extinde teritoriul Rusiei peste o anumită linie.Sigur,el ar primi: Finlanda,Statele Baltice,jumătatea de Est a Poloniei,Basarabia.Nu este cazul să ne opunem acestor dorinţe ale lui Stalin, din cauză că el are puterea să le obţină oricum.Aşa că mai bine să le dăm de bună voie.Incă nu e absolut sigur dacă Stalin va fi satisfăcut cu aceste graniţe".Această situaţie în raporturile dintre Puterile apusene şi Soviete,cunoscută în ţară şi străinătate la acea epocă,trebuia să-i oprească pe autorii acestui act tragic de a arunca ţara în abisul capitulării oarbe.

Numai rezistenţa armatei noastre până la venirea iernii,era singura cale atunci,de a putea forţa Rusia Sovietică să respecte drepturile României la viaţă de sine stătătoare.Planul sovietic de înaintare rapidă până în câmpia Ungariei,spre a ocupa Viena,Budapesta şi Praga înaintea terminării războiului,s'ar fi năruit prin rezistenţa românească,iar armatele sovietice aveau perspectiva de a lupta din greu în zăpezile din Carpaţi,timp destul de îndelungat.Aceste noi situaţii,creiate de iniţiativa şi lupta noastră,erau de natură să convingă pe Sovietici să accepte pentru România condiţiuni cel puţin la fel de bune ca cele obţinute de Finlanda.

La lumina multor mărturii şi documente istorice,apărute în acest sfert de secol,aceste evenimente se conturează clar şi categoric,în adevărata lor semnificaţie.Adevărul nu mai poate fi ocolit sau răstălmăcit.Istoria lor se scrie deja,rece şi nepărtinitoare.Generaţiile viitoare vor găsi în ea o aspră învăţătură,plătită cu grele suferinţe de ţara întreagă.Aceasta le va arăta că,în orice vremuri,la cârma ţării trebuesc puşi,de popor,numai acei Români întregi,pentru cari legea supremă este salvarea intereselor neamului,mai presus de toate. Sau,cum ar fi spus strămoşii noştri romani: "Salus Romaniae,suprema lex esto!".

Zadarnice sunt încercările de a se repeta mereu aceleaşi explicaţii şi argu-

mente politice de odinioară,pe baza cărora România a fost sacrificată acum 25 de ani.Trista realitate,trăită de atunci de toţi Românii,vorbeşte dela sine.Sau cum spunea Lincoln: "Poţi înşela pe toţi,câtva timp.Poţi înşela pe câţiva,tot timpul.Dar nu poţi înşela pe toţi,tot timpul".Pe prăbuşirea de atunci a ţării, s'a ridicat la noi regimul comunist.Impus la putere cu forţa de Rusia Sovietică, acest regim totalitar a dispus brutal şi arbitrar de viaţa şi munca poporului nostru.Transformat prin teroare în cobai de experienţe utopice,economice şi sociale,Poporul Român a avut de îndurat mulţi ani foamea,frigul,frica şi munca în condiţii silnice,până la periclitarea însăşi a substanţei sale biologice.Regimul comunist i-a aplicat fără cruţare o condiţionare inumană a gândirii şi simţirii sale,printr'o propagandă politică asurzitoare,repetată până la uluire.

Partidul comunist falsifică istoria cu îndrăsneală şi cinism.La 23 August 1944,acesta era practic inexistent în România,numărul membrilor nedepăşind o mie de persoane,după însăşi declaraţiile Anei Pauker.Desigur,acţiunea politică a acestui partid embrionar n'a putut fi decât infimă la acea dată.Astăzi comuniştii pretind că lovitura dela 23 August 1944 a fost făcută de partidul lor.Capitularea şi invazia armatei sovietice sunt prezentate de ei drept "eliberarea ţării". Comuniştii au iluzia că prin repetarea la nesfârşit a unui neadevăr fabricat, acesta poate deveni un adevăr istoric până la urmă.Dar ei se înşeală adânc.Vorba lui Lincoln,li se aplică implacabil şi lor.

In decurs de mulţi ani,ţara a fost sovietizată,după cel mai autentic model bolşevic,importat din Rusia Sovietică de către primii conducători comunişti înscăunaţi la putere.Acelaşi sistem a fost introdus şi în celelalte ţări robite. Mici încercări de independenţă,sau de a umaniza acest comunism sovietic în aceste ţări,s'a lovit de rezistenţa înverşunată a Uniunii Sovietice.Ocuparea recentă a Cehoslovaciei de armata sovietică,este doar ultimul său act de piraterie în politica internaţională,dintr'un lung şir de încălcări abuzive.Dorinţa de libertate şi de o viaţă mai omenoasă a poporului cehoslovac,chiar şi sub un regim comunist ameliorat,a fost înăbuşită cu cinism de tancurile sovietice,într'o singură noapte.

România cunoaşte această ameninţare de mai bine de două secole.Statul modern român s'a desvoltat liber,pe linii naţionale proprii,cu toată această necontenită primejdie dela răsărit.Aceasta a fost cu putinţă numai pentrucă conducătorii de atunci ai ţării au servit cu abnegaţie,în primul rând,interesele vitale şi permanente ale Neamului,mai presus de ideologii politice sau afinităţi doctrinare cu guverne străine.Această lecţie a istoriei noastre,trebuie să o înveţe bine conducătorii comunişti dela noi.

Cu toate suferinţele îndurate în acest sfert de veac vitreg,Poporul Român a rămas întreg la suflet.Conştiinţa lui de popor vechi,cu apartenenţă la civilizaţia occidentală,s'a păstrat intactă şi nealterată,împotriva tuturor vicisitudinilor trăite.A dovedit aceasta atunci când,de curând,a făcut Preşedintelui Nixon,la Bucureşti,o primire care a uimit lumea întreagă.Cu acest prilej a vrut să arăte lumii,încă odată,voinţa lui neclintită de a trăi liber şi independent pe pământul ce-i aparţine de totdeauna.-

Gh.Popescu-Botoşani

PUSU-NE-AU ÎN RÂND CU VITA... de Aron Cotruş

Pusu-ne-au în rând cu vita...
Ne duc grâul,ne dau pita
hienele,cu ţârâita...
Doamne,asta ni-i ursita?!...

Cei ce-au dus cânii la apă,
se răsfaţă şi se'ndoapă;
largă groapă că ne sapă,
ţara'ntreagă'n ea să'ncapă...

Noi la bir şi noi la trudă,
ei de trândăvie-asudă...
Biată inimă zăludă,
nu-i auz să ne audă?!...

Mut mocnirea muşcă,mâncă
din răbdarea-ne de stâncă,
ca din inimă oblâncă...
Au nu-i plin paharul încă?!...

Căpcăunii urlă,zburdă
şi de tălălâmbi se'mburdă...
Rusia roşă,Rusia surdă,
ne-a schimbat din neam în ciurdă?

De-atâţi ingi cu chipuri hîde
şi cu strâmbături de gîde,
ţara nu mai ştie rîde,
ţara nu,mai poate rîde...

Unul singur se aude,
ceilalţi,beţi şi muţi de trude,
au doar dreptul să asude,
pentru Rusia să asude!...

Ni s'aprinde'n gât sudalma,
ne-arde inima şi palma:
să sărim pe ei deavalma,
să-i sdrobim pe toţi deavalma...

Cerul îl rugăm anume
să trimită foc şi ciume,
cât o mai fi lumea lume,
să nu le mai ştim de nume...

Cât ai spune-o rugăciune,
Feţi-frumoşi din soare-apune,
dârji, pe pajuri iuţi, nebune,
prin văzduhuri să s'adune...

Din hotare în hotare,
cu lungi stele căzătoare,
stepele să le presare,
să le-arunce până'n soare!...

Rusia roşă, Rusia oarbă,
s'o încingă şi s'o fiarbă,
şi Uralii scurt să-i soarbă,
goluri făr'de fund să-i soarbă...

Niprul, Volga'n roşii ape,
s'o înghită, s'o îngroape:
de-ale Rusiei potoape
lumea pentru veci s'o scape!...

&& Sâmbătă 23 August a avut loc la New York demonstraţia de protest a Românilor din metropolă şi împrejurimi contra angajamentelor internaţionale în baza cărora România şi-a pierdut independenţa. Ea a fost organizată de Consiliul Naţional ad-hoc în asociere cu ora română de radio din New York şi alte grupări patriotice din USA şi Canada. Deşi foarte frumoasă zi de vară şi început de "week-end", participarea a fost impresionantă. La 11 dimineaţa o coloană de maşini pavoazate cu drapele româneşti îndoliate, drapele americane şi panouri a plecat de pe strada 53 West spre sediul ONUlui, unde, pe peronul misiunii americane, s'au înălţat rugăciuni pentru salvarea României din îngrozitoarea ei robie, iar părintele Nicolae Moldovan dela Farrell a rostit emoţionante cuvinte de închinare în faţa suferinţelor Neamului încătuşat şi a invocat ajutorul lui Dumnezeu, ca să dea minte conducătorilor lumii libere... Coloana s'a oprit apoi în faţa ambasadei sovietice, unde erau postaţi mulţi poliţişti, şi a manifestat ostil, iar maşinile au clacsonat prelung pentru a atrage atenţia diplomaţilor sovietici şi a publicului de pe stradă. La Misiunea reseristăera linişte de mormânt; un singur poliţist american pe motocicletă şi cu aparatul de transmisie, la intrarea casei. In apropiere de catedrala Sf. Patrik, Românii au întâlnit un mare grup de irlandezi ce manifestau în faţa Misiunii engleze; s'au schimbat saluturi de simpatie.

La hotelul Holiday Inn, într'o sală frumos împodobită cu drapele române şi americane, preoţii Moldovan şi Octavian Roşu din Brooklyn au oficiat un parastas pentru toţi cei căzuţi în acest întunecat sfert de secol, victime ale blestematului regim comunist. După intonarea imnului naţional american şi a imnului Românilor din lumea liberă "Pe-al nostru steag", dl prof. univ. ing. Gh. Popescu-Botoşani a rostit cuvântarea pe care o publicăm aparte. Dl Aristide Neculai, conducătorul orei române de radio din N. York, a expus, în română şi engleză, scopul protestului şi a prezentat oaspeţii, români şi streini. Din partea Asociaţiei prietenilor americani ai ţărilor robite a vorbit preşedintele ei, dr. Ivan Doceff; iar pentru cazacii din exil, în engleză şi română, col. Nazarenko. Elevii Marian Drimba şi George Mihail Hojbotă au recitat poezii patriotice. Au mai vorbit dnii Matei Hojbotă, pr. N. Moldovan şi dr. I. Cârjă, preşedintele Comitetului de organizare, cu îndemnuri la unire.-

- Împlinindu-se un sfert de veac dela robirea României, Asociaţia Românilor din sudul Germaniei a organizat, la 24 August, un parastas pentru toţi cei căzuţi în apărarea libertăţii ţării, morţi în lagăre şi închisori, fie ei români, nemţi, sau de oricare altă origină. Oficianţi: mons. Zăpârţan şi prot. D. Popa.-

&& Vorbind de "Zece Mai" la Detroit, "Credinţa" aminteşte de "momentul măreţ în care România şi-a câştigat, prin eroismul ostaşilor ei, independenţa faţă de Imperiul Otoman"; iar P.S. Victorin "a rechemat în amintire jertfele eroice ale celor ce au făurit glorioasa noastră istorie naţională": totul, la trecut! de parcă România n'ar mai avea, astăzi, chiar nimic de revendicat...

&& Intr'un apel, - în care aminteşte că la 23 August "se înscriu pe răbojul vremii un sfert de veac" dela robirea ţării, condamnă "martirajul poporului român şi a celorlalte neamuri, şi anunţă c'a şi "dat la lumină primile 3 numere" dintr'o revistă, - dl D. Paulescu roagă exilul să-l ajute "să ducă mai departe munca întreprinsă pe plan cultural", sprijinind după puteri "Biblioteca Satul şi Lectoratul de Limba Română, de care poartă grijă în Brasilia". Ambele instituţii au şi câte o "carte de aur", în care se vor înregistra numele donatorilor de cărţi, reviste, obiecte de artă populară, etc. Adresa: Caixa Postal 907 - Brasilia - Brasil.

&& La şedinţa anuală a grupurilor etnice din Canada (bloc anticomunist), care s'a ţinut la Toronto (30 Nov), dl Hojbotă a vorbit despre Unirea Transilvaniei.-

CRONICA PESIMISTULUI

* NAŢIONALISM ŞI CERŞETORIE.- Cât de prefăcut şi de fals este "naţionalismul" regimului dela Bucureşti,în a cărui presă lozincile de exaltare a neamului au devenit clişee,doar-doar şandramaua comunistă instalată de ruşi va rezista,- reiese şi din acest fapt,pe care-l constatăm noi cei ce trăim în lumea liberă. Puţinii români,care,uneori după aşteptare de ani,reuşesc să obţină un paşaport şi o viză pentru Occident,ies din ţară cu o sumă derizorie de bani în valută apuseană,şi sunt siliţi,odată ce au trecut cortina de fier,să mănânce săptămâni întregi din salamul pe care şi l-au adus de acasă,să doarmă prin gări şi prin parcuri,să vândă pentru nimica toată ţuica şi proviziile de gerovital cu care au isbutit să scape,fie măcar provizoriu,din iadul reserist.E un fel de cerşetorit oficial,care nu face deloc cinste poporului român,dar care e provocat de regim: un regim care are devize suficiente să le trimită în Vietnamul de nord sau oriunde se află în luptă bande comuniste pe suprafaţa globului,dar care-i lasă pe turiştii români în Occident cu 15-20 de dolari,să trăiască o lună.Ne spunea nu de mult un prieten străin al României,că niciodată românii nu s'au prezentat în Occident cerşind,ca astăzi,sub dictatura "naţionalistă" a lui Ceauşescu.

* UN RECHIZITORIU INUTIL.- In caz că se va răsturna situaţia şi poporul român îşi va lua iarăşi în mână soarta,nici nu va nevoie de un rechizitoriu pentru judecarea şi condamnarea autorilor loviturii de Stat dela 23 August 1944, dela care au plecat toate nenorocirile şi toată tragedia poporului român: actul de acuzaţie cel mai sever e mărturisirea lor înşişi,făcută în presa exilului.Ultimul dosar în ordine de timp e acela al domnului Penescu,publicat -unde altundeva decât în fiţuica alogenă "Bire" dela Paris? La un sfert de veac şi dela ruşinoasa capitulare şi dela complotul de palat,dl Penescu ilustrează cu belşug de amănunte toate fazele trădării.Lipseşte,deocamdată,numai capitolul final al plutonului de execuţie.Ceea ce surprinde e absenţa oricărei căinţe în mărturisirea unei crime atât de catastrofale,cinismul cu care se documentează trădarea unui întreg popor şi pumnalarea pe la spate a trupelor ce se băteau încă pe front contra muscalilor.

* PRINTRE NOII TRANSFUGI.- Vă mai amintiţi,desigur,timpurile în care "Glasul" dela Pankow vorbea de noi toţi ca de nişte "transfugi" dolarizaţi şi ne înfăţişa cu pistoale la brâu,cu iatagane,pumnale,etc.Porecla a fost transformată în renume, şi a fi definit "transfug" a însemnat pentru mulţi din noi un titlu de onoare. De câţiva ani sosesc în Occident şi "transfugi" oficiali: ies cu paşaport din România şi cu consimţământul regimului dela Bucureşti rămân în lumea liberă.Unii dintre ei au suferit mult în temniţele reperiste,dar azi sunt porniţi pe împăciuire(şi desigur cu această condiţie au fost lăsaţi să iasă şi din închisoarea în care se aflau deţinuţi,şi din marea închisoare care e astăzi ţara).Altora li s'a dat permis să iasă fiindcă era uşor de închipuit,chiar pentru minţi reduse ca a lui Ceauşescu,că,ajunşi în Occident,oameni confuzionari,intriganţi,înrăiţi, nu vor putea decât să destrame exilul.Un domn,să zicem Ion Ciomag,întâlnit în America,unde se dă drept şeful pribegilor din toată lumea,cap al Rezistenţei anticomuniste româneşti,şi care natural s'a apropiat de alt megaloman sinistru, Horia Sima,ne-a dat această impresie: insul pare trimis de reserişti să creieze derută printre exilaţi.

* "LE TUEUR TUE".- Va trebui examinat odată cu toată atenţia tributul pe care trebuie să-l plătească un român exilat pentru a se afirma,în oricare domeniu,în Occident: renunţarea,afişată,la anumite idei de tinereţe; filosemitismul pe cât de brusc pe atât de marcat; cochetăria cu o anumită masonerie; şi aşa mai departe.Cum se ştie,dl Eugen Ionescu a scris o serie de articole în "Le Figaro Littéraire" împotriva comunismului,plecând dela invadarea Cehoslovaciei.Marele comediograf a avut chiar curajul să denunţe laşitatea cronică a intelectualului de stânga din Apus.Dar ca să nu piardă "piaţa" de pe urma acestor luări de poziţie,periculoase pentru un scriitor care trăieşte în Occident,dl Eugen Ionescu a găsit soluţia imediată: în acelaşi timp în care loveşte în ruşi,în Brejnev,în maoişti,în comunişti,în stângiştii intelectuali,autorul "Lecţiei" nu-i uită pe nemţi,ba chiar se bucură,strident,de bombardamentele aliate,care au ucis sute de mii de germani din afara frontului şi au distrus opere de artă inestimabile; cum nu uită Garda de Fier,definită în fel şi chip,pentru a face plăcere anumitor cercuri din Occident,de care depinde,în definitiv,succesul unui

scriitor sau artist.Domnul Ionescu a atins,însă,culmea impudenţei când,într'unul din articolele amintite,l-a caracterizat pe Căpitan,când nu era nevoie deloc să-i pomenească numele,ca un "tueur tué"(asasin asasinat).E fără îndoială un tribut plătit forţelor care asigură succesul unui scriitor în Europa de Vest.Câtă lume nu s'a căţărat şi se caţără pe ruinele Legiunii?!

* ANECDOTA FINALĂ.- Un cetăţean din Resere are prostul obicei de a vorbi rău de regim,de a sublinia lipsurile de tot felul,de a se plânge.Are nesfârşite neplăceri din cauza asta.I se fac procese repetate,şi pedeapsa creşte mereu, fiindcă între un proces şi altul omul nostru nu se astâmpără.Face un an de închisoare şi,când iese,o ia dela capăt cu criticele contra dictaturii.E închis din nou.Iarăşi o pauză,iar o "denigrare" a regimului,alţi ani de închisoare.Până ce,într'o bună zi,omului nostru i se spune la miliţie că,dacă va persevera în criticarea sistemului comunist,va fi condamnat la moarte.Abia scăpat,cetăţeanul vorbeşte între amici de mizeria crescândă,de lipsurile de tot felul.E surprins, şi de data asta e dus înaintea plutonului de execuţie.Numai că execuţia e simulată: trebue să servească drept ultim avertisment.Plutonul trage salve,iar cetăţeanul rebel trage o spaimă enormă.Poliţiştii îi spun cu aier grav că s'a făcut doar proba generală,dar îl asigură că la prima ocazie execuţia va fi efectivă. Omul nostru se îndepărtează,pare convins.Intâlneşte un prieten pe stradă şi îndată îi şopteşte: Vezi,nici gloanţe n'au...

Dragoş Măgureanu

<u>IN BIVUAC,LA AKERMAN</u> de Octavian Goga

Adie'n soarele de-amiază
Un vânt de secetă duşman,
Batalionul cantonează
Pe-un vârf de deal,la Akerman.

Printre scăieţi şi pălămidă,
Jos pe nisip lângă răzor,
Sunt puştile în piramidă
Şi sunt soldaţi în umbra lor.

In largul zărilor senine
Luceşte lacul solitar,
Şi golul stepei ucraine
In depărtări peste hotar.

Flăcăii zac întinşi pe spate,
Olteni,de fel din Mehedinţi,
Cu ochii'nchişi pe jumătate
In ploaia razelor fierbinţi.

Ce amintiri,ce griji,ce gânduri
Le-or fi umbrind acest popas?
Că s'a făcut tăcere'n rânduri
Şi nu s'aude niciun glas...

Târziu,un fluier prinde-a zice
O doină veche de pe Jiu,
Din ochi dau lacrimi să le pice
De-atâta jale şi pustiu...

O faţă doar se luminează
In somn... e domnul caporal,
- Nenorocitul,se visează
La Alba Iulia 'n Ardeal...

&& Dacă lupta pentru însurătoare a unor preoţi catolici,nouă,ca ortodocşi, nu ne face nicio impresie,mai interesantă ni se pare atitudinea noului patriarh ortodox al <u>Alexandriei</u>,care şi-a publicat recent părerea,că nici episcopilor nu le-ar strica însurătoarea.Precum se ştie(sau nu se ştie),episcopatul reprezintă treapta cea mai înaltă în Biserică,mitropolia şi patriarhatul fiind treburi onorifico-administrative.Patriarhia din Alexandria este,în Biserica Ortodoxă,a doua în rang,urmând celei ecumenice din Constantinopol.Se aşteaptă deci,acum,părerea acesteia din urmă.Dar este de crezut că Athenagora va respinge hotărît ispita: mai ales că,spre deosebire de colegul din Alexandria,are vreo 83 de anişori...

&& "<u>Ţara şi Exilul</u>" dlui Sima publică "un sguduitor apel către fraţii pribegi al compatriotului Dumitru Paulescu".Publicarea e o dovadă clară a desinteresului personal: căci apelul era,de fapt,"rezervat celor neîntinaţi,celor curaţi la suflet,celor ce nu şi-au traficat conştiinţele",şi <u>numai</u> lor!

&& Din "<u>Bire</u>" aflăm că răposatul Dumitru Negel,"după ce <u>a terminat studiile la Iaşi</u>,a urmat dreptul la Universitatea din Bucureşti,luând doctoratul la Paris". Şi,la Iaşi,ce... "terminase"?...

&& <u>Gafencu</u> se odihneşte,din luna August,la cimitirul Bellu: i-a vândut nevasta cadavrul,plus memoriile,pe o pensie de 3.500 lei şi un apartament în fosta-i locuinţă.Pentru reserişti sunt,cum se vede,mai multe căi de repatriere...

&& In focul luptei pentru liberarea ţării,"<u>Porunca vremii</u>"din Iunie a cam schimbat,prin pana dlui <u>Boian</u>,data Independenţei naţionale,mutând-o la Zece Mai 1881,- în ciuda dorobanţilor dela '77,pe cari i-a lăsat astfel cu mâna goală...

DIN ZIARE, CĂRŢI, REVISTE

* Lucien Rebatet,în "Rivarol",Paris,14 Aug.1969.- La Bucureşti,al 10-lea congres al partidului comunist român a fost dominat de mânia rău reţinută a Ruşilor. Kremlinul n'a putut evident să se înşele asupra sensului entuziastei primiri făcute lui Richard Nixon de Capitala română,nici să fie surprins de ea.Supravieţuirea,în această ţară a Dacilor,a civilizaţiei aduse de legiunile lui Traian,e un miracol pe care istoricii nu l-au elucidat niciodată în întregime,dar atestat de limba,de caracterul acestui popor.Latinitatea Românilor,căreia se adaogă o supleţă,o virtuozitate dialectică moştenită din marile secole ale Bizanţului,din care abilul ţăran Ceauşescu este un exemplu,i-a ridicat totdeauna contra influenţelor slave.Episoade ce n'au fost nicicând uitate,ca acela al războiului din 1916,au întărit în epoca noastră această neîncredere latentă.In timp ce armata română singură,aruncată în conflict de Aliaţi pentru a uşura Verdunul,era prinsă în cleşte de diviziile de elită germane şi de Bulgari,Ruşii cu totul aproape şi al căror ajutor fusese promis,rămâneau inerţi.Singura lor manifestare fu trimiterea prea târzie a câtorva divizii în majoritate de Cazaci,care mai că nu luară parte la luptă,dar jefuiră cu totul ţara,arseră satele în tot drumul lor.Şi nu sălbăticia armatei roşii,în timpul "liberării" din 1944,putea să şteargă aceste amintiri.Partidul comunist local era atunci aşa zicând inexistent.

Nicăieri trădarea lui Churchill,predând o sută de milioane de europeni lui Stalin,n'a fost mai crud resimţită.România este irezistibil întoarsă spre Occident.Vizita lui Nixon a reprezentat pentru ea o fereastră deschisă.De unde aceste frenetice aclamaţii,această bucurie populară.Oamenii din Kremlin nu se resemnează la aceasta,tunând şi fulgerând contra lui Hruşciov,care a evacuat garnizoanele ruseşti din România.Ortodoxia marxistă a lui Ceauşescu,în materie economică,socială,e inatacabilă.Dar independenţa sa diplomatică înfurie "Pravda" şi "Izvestia",care amintesc că Statele devenite socialiste la sfârşitul războiului al doilea mondial nu vor înceta niciodată să fie aşa.Faimoasa teorie a lui Brejnev asupra "suveranităţii limitate" e repusă în cinste.Ca represalii pentru primirea făcută lui Nixon,Moscova n'a delegat la congresul dela Bucureşti decât ajutori de băgători de seamă,servil imitată de moscoviţii din partidul comunist francez.Katuşev,purtătorul de cuvânt oficial al Sovietelor,a tunat contra "tacticei perfide a imperialismului,care constă în a arunca punţi pentru a divide ţările socialiste".El a denunţat concepţia română a "relaţiilor fructuoase" cu toate ţările,indiferent de regimul lor.

E o ingerinţă deschisă în guvernarea unui Stat străin.E proclamarea vasalităţii eterne a sateliţilor.Trebuie o doză nemaipomenită de cinism pentru a stigmatiza,în acelaş timp,pe imperialiştii americani.Dar cine-şi va permite s'o reproşeze Rusiei,când ea termină nepedepsită înslăvirea Cehoslovaciei? Morala internaţională,în numele căreia a fost declanşat războiul al doilea mondial,n'a fost niciodată mai degradată.Cine ar mai putea avea îndrăsneala să vorbească în numele său,când,în Irlanda de nord,catolici şi protestanţi se sfâşie într'o ceartă care ne duce la timpurile Albigenzilor şi când Vaticanul,cu toţi teologii săi ecumenici,condamnările din Africa ale rasismului şi colonialismului,nu schiţează un gest pentru a opri această luptă arhaică,pentru a reclama ca egalitatea drepturilor civice să fie în fine extinsă şi la "papiştii" din Belfast şi Londonderry?

* Mermoz,în "Rivarol",Paris,14 Aug.1969.- "Am vizitat peste 60 de ţări în lume,dar niciuna nu-mi va lăsa o amintire aşa de puternică ca vizita în România", a încheiat Richard Nixon.Românii au primit triumfal pe preşedintele Statelor Unite.Erau între 500.000 şi 1.000.000 cari strigau "ura" şi "trăiască Nixon".Surpriza arătată de anturajul preşedintelui Nixon n'o fi decât diplomatică? Ar fi de dorit.Altfel,ar fi dovada unei lipse a Departamentului de Stat.La Praga,la Budapesta şi,într'o măsură infinit mai puţin spectaculară,la Bucureşti,apare în adevăr evident călătorului că valorile culturale ale societăţii occidentale au măturat orice influenţă culturală sovietică,cel puţin la nivelul populaţiilor orăşeneşti.Această situaţie nu-i incompatibilă cu momente de oprire,cu măsuri de represiune,în general luate sub presiunea Moscovei.

..In capitalele din Est,mijlocul infalibil de a fi plasat într'un fel de ghetou constă în a lăsa impresia că eşti amic al Ruşilor.O personalitate comunistă mi-a spus: "Am trăit zece ani din viaţă într'o închisoare sovietică,e deci de prisos să mă întrebaţi ce gândesc de ruşi".In vara 1944,partidul comunist român număra 800 militanţi,toţi partizani sau agenţi ai Rusiei.In 1969,nu există desi-

gur 800 de pro-sovietici în România,chiar dacă partidul a distribuit anul acesta peste 1.900.000 cărţi de membru.

..Autorităţile din Bucureşti distribuiră peste 50.000 stegulețe americane şi române.Muncitorii primiră liber pentru a întâmpina pe preşedintele Nixon.Pe tot parcursul,soldaţii din gardă abandonară poziţia de "drepţi" pentru a aclama.Nixon chema pe Ceauşescu pe numele de botez.Cei doi oameni salutau împreună,se ţineau de gât.La muzeul satului din parcul Herăstrău au jucat,cu tinere în costume naţionale,hora.. Mai mult decât probabil,Moscova ignorase invitaţia făcută în Februarie de Români; altfel,înaintea acceptării ei de către Casa Albă,Kremlinul ar fi înmulţit ameninţările pentru a face să fie anulată şi Ceauşescu s'ar fi înclinat.In închipuirea sovietică,Nixon la Bucureşti era în adevăr lupul la stână.Cercetările agenţiei "France-Presse" arată că Moscova nu fu avizată de această invitaţie decât la 24 Iunie,adică cu două zile înaintea revelării ei de către Nixon.

Eventualitatea unei invadări a României nu trebuie aruncată.Niciodată Rusia n'a fost confruntată cu atâtea probleme,şi niciodată soluţiile lor n'au fost aşa de contradictorii şi aleatorii.Tolerarea dizidenţei române prezintă mari riscuri. Indisciplina e contagioasă.De altă parte însă,o invazie a României ar avea consecinţe cu mult mai grave decât a Cehoslovaciei.Pentru rezultate la fel de superficiale,de fapt.Vizita la Bucureşti a preşedintelui Nixon a angajat prestigiul Statelor Unite.Ea a dat implicit un fel de garanţie independenţei României.Era cu siguranţă unul din obiectivele urmărite de Ceauşescu.La Bucureşti,comuniştii întrebaţi mi-au afirmat toţi că ar alerga la arme şi s'ar bate în caz de invazie. "Orişice,afară de ruşi",mi-a declarat unul din ei.

..Ce se poate gândi despre Ceauşescu? Personajul e greu de definit.Bucureştenii aprobă călduros politica de independenţă naţională.Pentru rest,în marea lor majoritate românii mi-au părut rezervaţi şi ostili.. Criticile cele mai frecvente contra regimului pleacă dela existenţa a prea numeroşi indicatori ai poliţiei, şi dela o inegalitate socială,ilustrată mai ales prin privilegiile materiale ale înalţilor funcţionari ai partidului.La Bucureşti,svonul public nu colportează nimic peiorativ asupra lui Ceauşescu.Ci asupra fiului său,care şi-ar fi urmând studiile la Universitatea din Oxford,ar avea o slăbiciune pentru maşinile de sport "Jaguar" şi ar fi strivit cândva o trecătoare fără a fi,cât de puţin,sancţionat pe plan judiciar.N'aş garanta autenticitatea acestor svonuri.In ţările din Est,agenţi sovietici răspândesc svonuri menite să descalifice şi izoleze pe conducătorii ce se opun Kremlinului...

"Conducătorul" Ceauşescu caută o adevărată popularitate.El înţelege să se impună ca un mare şef în istoria României şi să reuşească mai ales industrializarea ţării.Urmărirea acestor obiective îl antrenează logic într'o direcţie mai mult decât în alta.La un moment dat,el va trebui să aleagă între stagnarea economică şi nimicirea aparatului partidului.La un anumit grad de desvoltare,există incompatibilitate între o structură opresivă şi expansiunea economică.In acel moment,situaţia va deveni extrem de periculoasă.

* <u>"Il Borghese"</u>,Milano,11 Sept.1969.- In a doua zi a vizitei sale în Capitala română,preşedintele american avu o lungă convorbire cu Ceauşescu.Pe neaşteptate,nori grei negri,fulgere şi tunete anunţară apropierea unei furtuni,care şi isbucni puţin în urmă.Dar,dintre zecile de mii de români,cari aşteptau în piaţa din faţa clădirii unde aveau loc discuţiile,niciunul nu se mişcă.Trecù cam o jumătate de oră: convorbirea se termină.Nixon se urcă în maşină şi ieşi.Cum trecù de poartă,rămase surprins şi mişcat de spectacolul acelor mii şi mii de persoane,imobile sub potop,numai ca să nu piardă o singură clipă din prezenţa aceluia care pentru ele reprezenta,în acele zile,valoarea cea mai înaltă,cea mai sublimă: aceea a libertăţii.Nixon ezită un moment,turburat.Apoi dădù ordin să se lase în jos capota maşinii şi,în ploaia cu găleata,întinzând mâinile într'un gest de mare omenie,se întoarse către mulţime,pe când maşina înainta foarte încet spre piaţă.Fu atins de mii de mâini,fu văzut de mii de ochi,în picioare,cu braţele întinse şi privirea limpede în mulţimea delirantă,udat ca ei până la piele,mişcat şi fericit ca ei.Acesta e doar un mic episod,dar,dela un om care a dovedit atâta aleasă sensibilitate politică şi umană,e mult de sperat.

* <u>Napoleon Bonaparte</u>,în "Memorialul" dela Sf.Elena.- Aveţi să-i vedeţi pe ruşi cucerind India sau intrând în Europa cu 400.000 de cazaci şi alte triburi ale stepei.Rusia va trebui,peste un secol,să dispară sau să se mărească,şi din păcate eu cred mai probabilă această ultimă ipoteză.Aceste invazii vor da ruşilor

două avantaje: un nou progres pentru civilizaţia lor necioplită,spoiala ce-o poate procura contactul cu alte naţiuni mai avansate; şi,în plus,o îmbunătăţire a mizerabilelor lor condiţii de viaţă.Cazacii,calmucii şi ceilalţi barbari ce-au urmat pe învingători în Europa,au prins gustul uzanţelor,comodităţilor noastre; au dus în stepele şi deşerturile lor amintirea îmbătătoare a locurilor unde au poposit,nu vor mai putea trăi în pământurile lor sălbatice,sterile.Vor comunica nu numai fiilor ei şi vecinilor lor gândul de a merge să cucerească atâtea delicioase teritorii.Impăratul lor se va pune în fruntea câtorva sute de mii de războinici călări şi va ajunge în centrul Europei.Istoria arată cum de câte ori barbarii au prins gust de vreun loc plin de soare şi de grâu s'au întors la atac, încăpăţânaţi,şi au sfârşit prin a cuceri ce vroiau.Acele canalii au tot ce trebue pentru a forma armate de temut: sunt stăruitori,activi,rezistă la oboseli,trăesc cu puţin,sunt zdrenţăroşi,nu cer altceva decât să se îmbogăţească.Să se nască un ţar capabil,impetuos,valid - şi Europa e pierdută.

* Michel de la Ventolière,în "Bulletin européen",Roma,Aprilie 1969.- Adevăraţii europeişti nu cred ca unitatea europeană să fie realizabilă atât timp cât cei ce vor sau pretind că vor s'o facă nu vor înţelege că trebuie mai întâi să fii o ţară europeană în accepţiunea valabilă în sec.XX,înainte de a putea contribui la unitatea europeană.Nu e posibil,de pildă,să ai o colonie engleză la Gibraltar,pe pământ spaniol,şi să vorbeşti de o unitate europeană la care Anglia ar fi participat şi din care ar face parte.Nu e posibil să ai o minoritate românească în Grecia,supusă încă unui regim de lichidare spirituală la fel de sistematic ca în secolele trecute,şi să vorbeşti de o unitate europeană care ar îmbrăţişa peninsula balcanică,cum nu e posibil să ai naţionalităţi celtice care luptă încă pentru dreptul lor de afirmare şi de vot necondiţionat,şi să vorbeşti în acelaş timp de unitatea europeană dincolo de dimensiunile modeste ale Pieţii Comune.

Auzim cu uimire că Românii din Grecia n'au nici chiar dreptul de a asculta liturghia în propria lor limbă în bisericile lor,dar se ia act în acelaş timp de vocaţia europeană,de altfel incontestabilă,a guvernului grec.Aflăm că în Irlanda de Nord,prin intermediul unei organizări administrative a circumscripţiilor electorale care se cheamă "gerrymandering",o importantă minoritate catolică se vede privată de dreptul de a vota la alegerile municipale şi generale.Cu aprobarea guvernului britanic din Westminster,aceşti Irlandezi trăesc în plin secol XX războiul religios,care se traduce în persecuţii administrative şi sociale,şi în acest timp dela Westminster Europa nu încetează să primească mesaje de amor europeist!

...Inima Europei nu bate numai în marile capitale,ea bate cu aceeaşi putere pe pământul spaniol pentru Gibraltar,în Irlanda caşi în Scoţia şi'n Ţara Galilor, după cum bate în România pentru Bucovina şi Basarabia şi în Pind la Românii oprimaţi.Naţiunile europene,care sunt astfel prin istoria lor,sau cele ce pretind a fi astfel prin vocaţie,au datoria să scruteze mai întâi universul limitat de propriile lor frontiere şi de a găsi,pentru a o elimina,moştenirea tristă a relelor obiceiuri din trecut.Ele au datoria să asaneze acest univers naţional care le aparţine,aplicând justiţia şi principiile umanitare pe care ele doresc să le vadă domnind în Europa unită pe care râvnesc s'o creieze.

COLINDĂ de Lucian Blaga

Doarme colo în poiată
pruncuşor fără de tată.
Şi măicuţa mama lui
se tot plânge boului
c'a născut în Vifleim,
n'are scutece de in,
n'are apă,n'are faşă,
nici opaiţ,nici nănaşă.
Iosif cercul de pe cap
în cuier şi l-a lăsat
şi-a plecat unde-a plecat
ca să-l latre cânii'n sat.
Noaptea-i neagră,ceasu-i lung,
stă măicuţa lângă prunc.
Să le ţie de urît
înger 'nalt s'a coborît.
Şi în noapte înadins
degetul şi l-a aprins.
Arde îngerul lui Dumnezeu
ca o lumânare de său.

&& La palatul Naţiunilor Unite din Geneva s'a ţinut,între 25 Iulie-15 August, reuniunea internaţională cu tema "Vers une stratégie globale du développement". Profesorul Paul Constantinescu dela Universitatea din Santiago/Cile a dirijat grupul de economişti n° 5,format din reprezentanţi a 11 ţări,care a analizat tema "Ajutorul multilateral".

&& Una din pieţele Romei se numeşte,de curând,"Piazza Bucarest".-

&& "Ţara şi Exilul" prezintă, în numărul pe Iunie, o halucinantă panoramă a exilului. S'ar crede inspirată din multele romane de aventuri, lectura preferată a lui Horia Sima, - care a desăvârşit, după asasinatele din 1939, anihilarea Mişcării Legionare. "Asvârlind o privire asupra stărilor interne din exil", dsa ajunge la concluzii destul de pesimiste. Cinci ar fi "ştabii" ce lucrează, aici, în contul lui Ceauşescu, "la destrămarea exilului": Constantin Drăgan (care-şi ascunde scopurile "sub firma unei Fundaţii ce-i poartă numele"), Răuţă şi Uscătescu, cari în Noembrie 1968 au participat, cu nevestele, "la un cocteil dat de Consulatul reserist din Madrid în cinstea unei delegaţii economice comunisto-române" (şi aşteptăm desminţirea), Traian Boeru (şi asta ar explica, în fine, campania-i furibundă, dar avortată, pentru nimicirea "Vetrei"), şi Charles Kremer. Primii patru lucrează în Europa; ultimul în America, unde e preşedinte al evreilor din România.

Pe lângă fărădelegile personale, "cei cinci mari ai frontului coexistenţialist" dispun şi de "sateliţi". Astfel "Drăgan controlează Societatea Academică Română a monseniorului Bârlea. Răuţă şi Uscătescu ţin în subordine Căminul 'Moţa-Marin', unde au învestit şi o puternică sumă de bani. Pe dl Iasinschi îl ţin sub teroarea că guvernul dela Bucureşti ar putea să îi ia Căminul... Tot Răuţă şi Uscătescu controlează editura 'Daco-Romania', finanţând întreprinderea... Traian Boeru îşi exercită dominaţia călărind pe Germania şi Franţa. In Franţa a pus pe roate, în colaborare cu oamenii Legaţiei comunisto-române, aşa zisa Comunitate a Românilor din Franţa... In Germania controlează disidenţa Papanace, UARG-ul şi biblioteca dela Freiburg... Dl Kremer controlează Free Europe, Comitetul Naţional, Episcopia Ortodoxă Română şi societăţile româneşti din America, grupate în Uniune şi Ligă... Pe Vişoianu şi compania îi ameninţă cu tăierea subsidiilor, pe Episcopul Valerian cu deschiderea dosarului... iar pe societăţile româneşti cu dificultăţi financiare şi administrative". Dar nu-i deajuns: căci pe lângă coexistenţialiştii mai sus subliniaţi găsim şi alţii, fie şi de calibru mai mărunt: colonia română dela Viena, "unde a trebuit să dispară Puiu Traian, răpit de agenţii regimului cu complicitatea unor exilaţi" (şi e clar că Sima ştie perfect cum s'au petrecut lucrurile şi nu publică dosarul!), Untaru în Australia, Paul Miron în Germania, Cuşa în Franţa, Humiţă şi Rugină în Statele Unite, Augustin Hila în Brazilia, Leon Negruzzi la Paris, dr. Petrescu şi Virginia Zeani în Italia, Tilea la Londra, etc. S'ar crede că, măcar acum, pomelnicu-i complect! Da' de unde? Căci, ca să dăm doar o pildă, în chiar capul lui ar trebui să stea, la locul de onoare, Horia Sima însuşi: care încă din 1945 trimitea în ţară pe Pătraşcu, ca să coexiste cu Ana Pauker; dar poate din modestie nu s'a trecut pe listă...

Astfel stând lucrurile în exil, s'ar părea deci că ne-am dus pe copcă. Povestea într'o seară generalul Cantacuzino, la sediul din Gutenberg, ca să mai înviorze asistenţa obosită de o interminabilă conferinţă despre duel, cum i-a fost examenul de avansare la gradul de maior: Domnule Căpitan, - i-a spus careva din comisie, "punându-l în temă": Vă aflaţi cu unitatea într'o pădure; la dreapta inamic, la stânga inamic, inamic în faţă, inamic în spate: ce faceţi?

- Ce să fac! Comand: trupăăăă, drepţi! pentru rugăciune descopeeeee-riţi!

Din fericire, Sima nu ne lasă chiar cu totul pradă desnădejdii; ci, după ce ne-a ţinut cu respiraţia oprită, ne destăinuie şi existenţa unor luptători neîmblânziţi: pe lângă câţiva mai mărunţi (Brutus Coste, Danielopol, pastorul Wurmbrand, Mihail Sturza, N. Dumitrescu, "Stindardul" (cu rezerve pentru cel ce-l poartă), gen. Gheorghe, dr. Raţiu, Serdici (aceştia trei, convertiţi recent la intransigenţă), Aristide (N. York), Boian, fraţii Cârjă, Roman (Detroit), "Drum"-ul lui Posteucă, Hojbotă, Pora, "Banatul" din Kitchener), - apare în prima linie, scrâşnind de patriotism, publicaţia "Bire", - şi, se'nţelege, el, Horia Sima. De-acum, adio frică! Cu Theodoziadis şi Sima, în armuri de sfântul Gheorghe, de cine ne vom teme? Pronia cerească ne-a hărăzit cel mai armonios binom: cu antecedente glorioase în relaţiile cu regimul deteştat, ambii au scârbă de gramatică, ambii luptă crunt pentru democraţie, dârz pentru eliberarea ţării. Obrazul exilului este salvat, eliberarea se apropie...

&& La Lisabona s'a inaugurat oficial, în Noembrie, catedra de Limba şi Cultura Română, recent înfiinţată de Statul portughez ca o consacrare a Lectoratului liber ce, datorită strădui nţelor d-lui prof. Victor Buescu, a funcţionat din 1943.

&& Neobosita noastră compatrioată, d-na Eglantina Daschievici, ne-a dăruit şi de acest Crăciun o bandă de magnetofon, cu poezii de Eminescu pe melodiile autoarei, şi compoziţii proprii. Se poate comanda la: 4621 N. Kenmore Ave, Chicago/Ill. 60640 - USA.-

CALENDAR NAȚIONAL

1 Iulie 1835: Incepe rezidirea mănăstirii Cheia(Prahova),întemeiată pe la 1700.E târnosită la 21 Iulie 1839.

6 Iulie 1849: Ungurii sunt bătuți de Avram Iancu la Mărișel și Fântânele.

11 Iulie 1909: La Bitolia,primul congres al Aromânilor din Imperiul turcesc.

15 Iulie 1943: Moare Eugen Lovinescu.

19 Iulie 1882: Moare Pantazi Ghica,scriitor,ziarist,om politic,frate cu Ion.

21 Iulie/3 Aug.1919: Armata română intră în Timișoara.

23 Iulie 1669: Constantin Cantacuzino(Stolnicul) părăsește Italia,după aproape 2 ani de studii la "Ateneum Patavinum".

24 Iulie - 21 Aug.1917: Luptele dela Mărășești.

24 Iulie 1919: Trupele române resping atacurile bandelor lui Bela Kun.

26 Iulie 1908: Moare Nicolae Popea,episcop de Caransebeș,n.29.2.1826(Satulung).

26 Iulie - 21 Aug.1917: Luptele dela Oituz.

26 Iulie 1900: Moare,la Leordeni,Nicolae Kretulescu,fost ministru și diplomat, născut în București la 1 Martie 1812.Studiase la Paris,fusese medic la Colțea, deschisese la București o școală de chirurgie(1840).

27 Iulie 1875: Se naște,în Chișinău,istoricul Pavel Gore. + la 8 Dec.1927.

1 Aug.1905: Se naște,în Craiova,publicistul Barbu Teodorescu.

1 Aug.1913: Se naște,în Craiova,scriitoarea Cocca Farago,fiica Elenei.

2 Aug.(st.v.) 1872: Eudoxiu Hurmuzachi ales membru al Academiei Române.

4 Aug.1889: Se stinge,la Văratic,unde e și îngropată,Veronica Micle.

4 Aug.1919: Trupele române intră în Budapesta,sub comanda gen.Rusescu.

6 Aug.1786: Printr'un decret al lui Iosif II,Bucovina e atașată Galiției.

15 Aug.1819: Apare Biblia română din Petersburg,având ca model pe cea din Blaj.

19 Aug.1881: Se naște,la Liveni,George Enescu.

31 Aug.1429: Alexandru cel Bun dăruește mânăstirii Neamț lacul și stupăria dela Zahorna,pe Nistru,scutind-o de vamă pentru peștele adus de acolo.

2/14 Sept.1829: Tratatul dela Adrianopol,cu multe dispoziții bune pentru noi.

3 Sept.1469: Sfințirea mânăstirii Putna.

5 Sept.1859: Se naște,la Pleșești(Tutova),Alexandru Vlahuță.

10 Sept.1782: Ecaterina II preconizează,într'o scrisoare către Iosif II,formarea unui Stat-tampon între imperiile rus,austriac și turc: "Acest Stat,cunoscut odinioară sub numele de Dacia,ar putea fi format din provinciile Moldova,Valahia și Basarabia.. Hotarele acestui nou Stat vor trebui să fie circumscrise de Nistru și Marea Neagră,Polonia,Rusia și Statele austriace..".

14 Sept.1427: Alexandru cel Bun dăruește mânăstirii Neamțul satele Crâstienești și Timișești,"pentru sufletele celor cu sfințenie odihniți părinților mei și pentru sănătatea și sufletul Domniei mele și a Doamnei mele Marina și a fiilor Domniei mele".

17 Sept.1667: Const.Cantacuzino Stolnicul își începe studiile la Padova.

21 Sept.1559: Moare Mircea Ciobanul,fiu lui Radu cel Mare,ginere lui Rareș. E îngropat la Curtea Veche,ctitoria sa.

21 Sept.1769: "Cazacii și Arnăuții" intră în Iași,cu obișnuitul jaf.La biserica și mânăstirea catolică nu lăsară "nici ferestrele";

22 Sept.1939: Carol II ordonă masacrarea tineretului român.

28 Sept.-14 Oct.1916: Grele lupte la Oituz.

29 Sept.1799: Gabriel Bănulescu Bodoni,mitropolit de Kiev și Halici.

2 Oct.1849: Numit în Mai,Grigore Ghica e uns Domn al Moldovei.

6 Oct.1822: Căzând fanarioții,în Muntenia e numit Domn Grigore Ghica.

9 Oct.1949: Pr.Ștefan Palaghiță înființează biserica ort.română din B.Aires.

11 Oct.1789: Rușii cuceresc Cetatea Albă.

19/31 Oct.1869: Intră în funcțiune,pe linia București-Giurgiu,primul tren rom.

22 Oct.1917: Deputatul bucovinean C.Isopescu-Grecul proclamă,în parlamentul din Viena,dreptul Românilor din Austro-Ungaria la autodeterminare.

28 Oct.1464: Radu Vodă dă din București hrisov măn.Snagov pt proprietățile sale.

28 Oct.1507: Mitropolitul Țării Românești încearcă să evite o ciocnire a oștilor moldo-valahe: "Că doară sânteți creștini și de același neam".

28 Oct.1599: La Șelimber,lângă Sibiu,Mihai Viteazul învinge pe Andrei Bathori.

1 Nov.1599: Mihai intră triumfal în Alba Iulia.

3 Nov.1834: Iese la Episcopia Buzăului,în zilele lui Alexandru D.Ghica,cu stema Țării și versuri patriotice,Cazania.

10 Nov.1966: Se înfiinţează la Alibunăr, în Banatul înstreinat, "Asociaţia clerului ortodox român din Voivodina". In proect se prevăzuse "din Jugoslavia", căci, spune pr. Lazăr Cârdu, preşedintele, "chiar Ofcea mea nu e în Voivodina, căci aparţine Belgradului, deci Repbublicii Serbia; apoi noi mai avem credincioşi şi biserici în Skoplje, Bitolia, unde vreo 2 ani a servit pr. Tiberiu Şdicu care e de faţă, apoi mai avem mulţi fraţi şi în altă parte.."; dar s'a opus omul Statului.

11 Nov.1599: Blasie Ordög, ucigând pe Andrei Bathori în Secuime, îi prezintă capul lui Mihai. Acesta-i face o înmormântare crăiască, iar pe Blasie îl ucide.

12 Nov.1869: Moare Gheorghe Asachi.

14 Nov.1869: Se naşte Iulia Hasdeu, la Bucureşti. + la Câmpina, 17 Sept.1888.

17 Nov.1794: Moare, la mânăstirea Neamţ, Paisie Velicicovski.

20 Nov.1599: Mihai Viteazul deschide Dieta din Alba Iulia.

20 Nov.1906: Elevii seminarului din Chişinău declară grevă, cerând, între altele, introducerea limbii române la cursuri.

28 Nov.1439: Tătarii pradă ţara Moldovei, ajungând "până la Botoşani!"

10 Dec.1389: Boerii Manea şi Roman Herescu, delegaţi de Mircea, încheie la Radom, ajutaţi de delegatul lui Petru Muşat, vornicul Drăgoi, un tratat de alianţă cu regele polon Vladislav Iagello, contra Ungurilor.

19 Dec.1968: Moare, la Bucureşti, compozitorul Tiberiu Brediceanu.

20 Dec.1919: Parlamentul român ratifică unirea Basarabiei.

22 Dec.1889: Se naşte, la Bulbucata/Vlaşca, Nichifor Crainic.

24 Dec.1947: Orhestra Filarmonică din Bucureşti şi Soc. corală "România" cântă la Ateneul Român, în primă audiţie, "Naşterea Domnului" de Paul Constantinescu.

25 Dec.1839: Moare Samuil Vulcan, episcopul român unit de Oradea.

31 Dec.1889: Moare Ion Creangă.

31 Dec.1968: Moare la Bucureşti, de 74 ani, compozitorul Sabin Drăgoi.

MOŞ AJUN de Şt.O.Iosif

Prin crengi pierdute în ceaţă
Luna'ncet la geam apare,
Aruncând pe flori de ghiaţă
Boabe de mărgăritare.

Lângă pat, jos, în căsuţă,
Mama plânge despletită,
Pe copila cea drăguţă
Intre îngeri adormită...

... Dar ce sgomot e în tindă?
Inima-i stă să se rumpă!
Vin copiii de colindă,
Vin la sora lor cea scumpă.-

Lărmuind cu bucurie,
Bat în geam, fac zarvă multă,
Râd cu hohot, făr'să ştie
Că fetiţa nu-i ascultă...

Iar prin crengi pierdute'n ceaţă,
Luna trist la geam apare
Şi lucesc pe flori de ghiaţă,
Boabe de mărgăritare...

&& Spre sfârşitul războiului au fost ucişi la Filetto (Italia), ca represalii pentru uciderea câtorva soldaţi germani, 17 locuitori. Ordinul execuţiei a fost dat, în cadrul ordinelor superioare pentru asemenea situaţii, de căpitanul Defregger. Numirea sa, acum, ca episcop catolic auxiliar de München, a provocat un nou subiect de scandal pentru comunişti şi agregaţii lor. Ori, spune Sf. Augustin, "soldatul care a ucis un om ascultând de autoritatea căreia e legal supus, nu-i vinovat de asasinat faţă de legea propriului Stat; ba, dacă nu l-ar fi ucis, ar putea fi acuzat de trădarea Statului şi de dispreţul legii. Numai, dacă a acţionat din proprie iniţiativă, şi din propriu impuls, ar cădea în delictul vărsării de sânge... In acest caz el e pedepsit pentru a fi făcut fără ordin exact acelaş lucru pentru care ar fi fost pedepsit dacă nu l-ar fi făcut în caz că ar fi primit ordin" ("De civitate Dei"). S'ar putea adăoga pilda Sf. Pavel, care din persecutor convins al creştinilor a devenit cel mai activ apostol.

Executând deci ordine superioare, căpitanul Defregger n'ar fi vinovat faţă de legi, iar înclinarea lui spre Biserică ar fi foarte firească după experienţa ororilor războiului. Ne mirăm numai, cu mentalitatea noastră orientală, cum de, în acest caz, în loc de ranguri arătoase n'a preferat să mediteze în vreo pustie a Tebaidei...

- - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - -

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. Petre Vălimăreanu -78 Freiburg - Erbprinzenstr.17 -Germania. Contribuţiile, pe acelaş nume, la Dresdner Bank, Konto 4173612; sau, în Italia, pe acelaş nume, la Conto Corrente Postale 1/44336 -Roma.

- - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - - -

DORURI ŞI NECAZURI

D.-Argentina: Te-ai ocupat în Vatra de Sima şi Pătraşcu. Toţi spun că ai tratat tema foarte bine. In adevăr, a suferit. A fost însă un executant prea supus. S'a crezut în ţară un paratrăsnet al lumii noastre. El n'avea cum imita pe Comăniciu, căci nu trata cu oameni de onoare ci cu slugi aduse de duşman pe capul ţării. Personal putea face orice, dar nu există justificare când e vorba de Mişcare. Noi îl criticăm din libertate, dar e mult mai grea critica tuturor legionarilor ce nu s'au plecat şi n'au dat nicio declaraţie compromiţătoare. Pătraşcu a avut un trist sfârşit. Dumnezeu să-l ierte! El acţiona în numele unor principii rău interpretate, care duceau la discordie şi partizanat. Şi era doară unul din satele noastre, de lângă Sibii.. In 1938 când am trecut prin Sâmbăta (ne duceam spre Negoi cu Stănicel, Viorel Trifa, Conteş şi Ducaru din Râşnov), în zori de zi, am întrebat de Pătraşcu pe un ţăran ce se ducea la câmp cu coasa la spinare. S'a speriat când a auzit de numele lui. La Berlin, în 1939, eram mereu împreună. Mereu trist şi preocupat, îi era dor de familie. Prin mine a primit fotografii de acasă: ce bucurie pe el! Avea doi puşti voinici, care-i semănau. Unul din ei e acum inginer.

In al doilea refugiu nu ne-am mai putut înţelege; "devotamentul" îl schimbase. La Rostock credea că-şi face datoria interceptându-ne scrisorile. Mă gândeam că dacă ar fi umblat Căpitanul cu asemenea suspiciuni, n'ar fi putut face nici măcar un partid. Odată, prin 1935, eram cu Căpitanul cu barca pe Tekirghiol şi-i explicam cazul unui conflict, în care eram învinuit că n'am procedat bine. Observându-mi emoţia, mi-a spus: "Dar eu prin câte am trecut!". Am simţit atunci că el n'are îndoieli. De-aşa şefi ne'nvredniciram...

Se duse şi Radu! Am rămas surprinşi, căci îl ştiam sănătos tun. Se născuse la Adamclisi (24 Febr. 1911). A făcut şcoala de comerţ la Constanţa, fusese funcţionar de bancă la Constanţa şi Cernăuţi. In Mişcare a intrat încă din 1932/33, când nici nu era organizaţie locală, până a venit Caratănase şi a făcut prima frăţie. Ofiţer de rezervă, a participat la lovitura dela 3 Septembrie, în fruntea unei companii.

Tot din nord-America: pr. Uşeriu şi coana preoteasă au suferit un accident de automobil şi sunt în spital răniţi destul de grav. Dobrin a fost în ţară, a stat 15 zile. Ai lui, satul, l-au primit ca pe un prinţ. Securitatea l-a interogat două ore şi nu l-a mai deranjat. Toţi ai lui au făcut puşcărie între 10-20 de ani. Pe Puiu Traian şi Eugen Teodorescu n'a fost chip să-i întâlnească...

B.-Statele Unite: Măreaţa sărbătorire a Independenţei Naţionale rămâne în istoria exilului românesc ca o luminoasă faptă de înalt patriotism şi conştiinţă românească, mereu vie, cu toată vitregia vremurilor ce avem de trăit. Cu toate că încrederea în virtuţile moştenite dela străbuni e neclintită, de câte ori pot trăi momente înălţătoare ca cele dela Toronto, capăt noi puteri de viaţă şi de luptă. Am fost fericit să văd că un număr întreg din "Porunca vremii" a fost dedicat acestei serbări, în timp ce alte publicaţii, care se vreau a fi româneşti, s'au mărginit la reportaje stereotipe, punând-o alături de alte serbări, care's doar palinodii seci şi ipocrite, făcute de mercenarii ideii naţionale din exilul nostru, ajuns, din nenorocire, cum spuneau Romanii, o "cloaca maxima".

Sper să ne întâlnim la New York, în August. La un sfert de secol dela pierderea independenţei şi libertăţii, întrunirea de protest dela N. York, la 23 August, trebue să fie o masivă manifestare a conştiinţei libere româneşti. Această întrunire trebuie să devină "Marea Adunare a Libertăţii Româneşti", dela care să pornească un nou şi hotărîtor semnal de luptă. După 25 ani, adevărul asupra tragediei naţiunii noastre se cunoaşte bine, iar cei ce până acum au putut să pescuiască în confuzia creiată de ei, nu mai pot ridica capul, căci trădarea lor se cunoaşte limpede acum. Sper ca, măcar acum, un "Deşteaptă-te Române" cutremurător să se ridice în cele patru unghiuri ale lumii.

H.-Canada: Am fost la congresul românesc dela "Vatră", la 4-6 Iulie. A fost un congres reuşit, cu multă participare, timp cu soare, chioşc cu ziare, icoane, cruciuliţe, albume. Răspunsurile le-a dat corul din Canton. Românii americani au sprijinit Congresul Societăţii Academice Române, dar au cerut să contribuie şi comitetul dlui Vişoianu, din faimosul fond; acesta s'a făcut că nu aude...

I?-Jugoslavia: Există pe-aici o boală foarte molipsitoare între oamenii noştri, boala emigrării. Ni se depopulează satele în mod rapid. Pleacă şi cine trebuie şi mai ales cine nu trebuie (cei bogaţi, cu tractoare, maşini, etc.), vin atraşi de mirajul câştigării miraculoase, ca să mă exprim aşa, a comorilor pământeşti. E cert că se câştigă, numai nu cu atâtea elemente romantice precum li se oferă şi li se prezintă fanteziei lor - Apusul.

B.-Canada: V'aţi legat de Mihăilescu,arhi-naţionalistul,arhi-patriotul,ultra-rezistentul şi arhi-anticomunistul,care,la jubileul unei biblioteci făcute cu contribuţia întregului exil anti-comunist,a crezut că cel mai ideal mijloc de a-şi arăta recunoştinţa este acela de a invita şi Legaţia comunistă dela Bonn; dar omul,practic ca totdeauna,ştia ce face: aud că i-a şi sosit fratele din ţară! Ce mai aveţi acum de zis?...

Notă.Pentru noi,"îndemânările" dlui Mihăilescu nu's ceva nou.In cazul de faţă,ne limităm să remarcăm că,dacă numai acesta a fost rezultatul,"atenţia" dlui Mihăilescu pentru reserişti a fost gratuită: altora le-au venit neamurile fără atâtea temenele... Ciudată ni s'a părut însă atitudinea altui mâncător de comunişti,dl Emilian,om care la publicaţia sa a înfiinţat chiar o "cronică a hagialâcului" şi care nu scapă nicio ocazie să-şi arate intratabilitatea faţă de comunişti.Ei bine,d-sa a fost la Freiburg şi,în loc să părăsească ostentativ festivităţile,cum ar fi fost de aşteptat,-şi să înfiereze după cuviinţă,într'o foaie specializată în intransigenţe patriotice,gestul dlui Mihăilescu,- scrie dimpotrivă o notă entuziastă,afirmând,nici mai mult nici mai puţin,că "manifestaţiile au fost la înălţimea evenimentului şi prilej de înălţare sufletească pentru toţi participanţii",iar cântăreţii ocazionali devin,toţi,în exaltarea notei,numai "solişti de operă".Să se fi simţit dl Emilian aşa de"înălţat sufleteşte" alături de vistavoiul reserist? Sau toată bătăioşia din "Stindardul" nu-i altceva decât obişnuita apă de ploaie cuzistă?...

La fel de interesantă e atitudinea altui mâncător de comunişti,care e dl Posteucă.Pomenind,în "Drum",de faptul că la serbările bibliotecii "au fost şi coteii Ambasadei române",d-sa e de părere că "bine au făcut.Ca să vadă".De unde s'ar deduce că agenţii lui Ceauşescu habar n'ar fi având de ce e în exil; şi că, văzând biblioteca dlui Mihăilescu,ar fi rămas umiliţi,amintindu-şi de pârlitele de biblioteci din ţară,în cap cu a Academiei... Ci problema ni se pare a fi alta: "coteii",venit-au invitaţi? sau pe furiş,constrânşi să spioneze printre uluci minunile dlui Mihăilescu? Pe urmă; găsit-au aci,în atitudini şi discursuri,acea atmosferă de aprig anticomunism,care să-i oblige să se scoale şi să plece? Căci dacă le-a fost posibil să rămână până la urmă,învingătorii au fost ei şi nu "anticomunistul" Mihăilescu,- şi cu atât mai puţin cei ce umblă cu explicaţii în doi peri,trase din prietenie personală şi nu din juruitele principii...

B.-Statele Unite: Local,nimic demn de semnalat.Compatrioţii îşi consolidează poziţiile personale de ordin material,prin excese de muncă şi speculaţii,fără a se sinchisi de vreo preocupare românească,în afară de banchete,care prin frecvenţa lor au devenit de rigoare.S'au adaptat integral concepţiei de viaţă americană,care exclude orice sensibilitate umană în profitul acumulărilor pământeşti, al căror epilog e inexorabila biblică: "toate sunt deşertăciuni".O timidă remarcă aş avea de făcut asupra unui editorial din "Stindardul",care incriminează până la insultă,în termeni foarte rurali,pe gen.De Gaulle şi pe Papa dela Roma. Un fel de "lovitura măgarului",sau "învaţă ciobul pe strachină".De haosul de aici nu mai amintesc nimic,fiindcă europenii sunt mult mai edificaţi decât noi. Panterele negre,hipii,ypii şi foarte multe indecente Eve,minore şi adulte,sunt vedete de TV şi presă,ca să cultive masele...

C.-Germania: Am fost 3 săptămâni în ţară.Viaţa economică,standardul de viaţă, progresează încet.Cel mai prost o duce ţăranul,dar şi-a păstrat fiinţa morală. A rămas curat la suflet şi la trup.N'are însă vlagă,e fără speranţă,pare proletarizat complet; se resimte totuşi un fel de rezistenţă pasivă.Un lucru e absolut cert: nu există ţară în lume cu mai puţini comunişti ca România.Adevăraţii comunişti nu ating 1%,şi cei mai mulţi sunt streini.Pe lângă ei există un număr de oportunişti,conformişti,fripturişti - şi cu aceştia,plus.. vecinătatea Rusiei, regimul se menţine la putere.Ceauşescu duce o politică externă "diferită" de a Rusiei,dar sunt absolut convins că,dac'ar isbucni o revoltă contra regimului,el n'ar ezita un moment să ceară ajutorul tancurilor sovietice pentru sdrobirea ei. Dac'ar isbucni un conflict serios între Rusia şi China,şi teroarea ar mai slăbi, în 24 de ore nici urmă de comunism nu s'ar mai găsi în România.

In ultimul timp s'au refugiat mulţi tineri în Apus,pentrucă nu mai pot suporta teroarea.Dar cum o suportă restul de 20 milioane de români? Adevărul e că aceşti tineri caută,în mare parte,a-şi ameliora situaţia materială personală şi "interesele neamului" vin,dacă vin,abia în al doilea rând.Am cunoscut în ţară mulţi tineri patrioţi,cari,deşi nu sunt deloc de acord cu regimul comunist,preferă a rămânea acolo,a munci cinstit şi a ajunge la posturi de răspundere,pentru

a aduce mai multă omenie în administraţie şi a înlesni traiul populaţiei. In streinătate aceşti tineri nu pot face mai nimic pentru neamul lor, sunt pierduţi pentru naţia românească. In ţară puteau fi mult mai folositori...

T.- Franţa: Profit de o duminică pentru a scrie câteva rânduri, căci în zilele creiate de Dumnezeu pentru treabă, la mine merge pe speteală. In cele 10 zile la mare, am suferit neîncetat de dinţii ce mi-au mai rămas, iar mai apoi de mătricuiri în şale. Se cheamă că plătesc visele neîmplinite ale tinereţii, în vreme ce elita rămasă, nu numai că nu prea plăteşte, dar huzureşte încă în truda prostimii, jucându-se de-a Legiunea.. In fine, şi Pătraşcu! Păcat de Sima, căruia nu are cum să i se întâmple asemenea nenorociri; că prin tranşeele lui de luptă - rintre coclauri, mameloane şi crupe muiereşti, - urcuşul pe muntele suferinţei nu-i chiar aşa de greu, iar trecerea prin Pădurea cu Fiare e lipsită de sălbătăciuni, aşa că nu are - cum dracu să aibă? - groază de mlaştină, carea numai trupei îi e hărăzită... Lucrurile stând cum stau, nădejdea de-acuma nu-i decât în Mao.. Numai el mai poate pune o leacă de ordine în harababura în care lumea se bălăceşte.. Broşura lui T. Bărbulescu mi-a plăcut. In fine o carte, unde nu se ascunde după deget.

N.- Australia: Nu mai avem nicio bucurie, nu se mai văd zări de lumină de mărs acasă, videţi că unii au început să joace cartea dracului, aici îl avem pe Untaru care laudă comuniştii şi viaţa din ţară, însă nici nu ne putem aştepta mai mult dela nişte străini. Aici e un român din Bucureşti care îl cunoaşte din ţară şi zice că tatăl lui a avut un hotel în Brăila şi au fost armeni, însă şi-au schimbat numele. După atâta laudă la adresa comuniştilor, i-au dat drumul lui sora şi cumnatul lui să vie în vizită aici. Avem aici acum ataşat comercial din ţară, toate lichelele se duc pe-acolo; s'au făcut o mare ruptură, nu mai ştii cine-ţi este prieten. Aşa că îmi văd de casa mea...

C.-Italia: In presa germană se scrie de catolicii diecezei de Iaşi că sunt unguri şi germani. In realitate, din cei 162.000 catolici moldoveni numai 3.000 sunt germani şi 3.000 poloni, ceilalţi sunt români curaţi.. Având în vedere situaţia în care se află Ţara, înconjurată şi ameninţată din toate părţile de duşmani, să ne rugăm lui Dumnezeu zilnic şi stăruitor s'o păzească şi ocrotească şi să n'o dea în mâinile duşmanilor.

CANTEC POPULAR

Frunză verde dintre vii,
Dorule, de unde vii?
De la târg de la Sibii.
De măicuţa ce mai ştii?

Ştiu bine că-i sănătoasă,
Şede la masă şi coasă;
Nu ştiu coasă ori descoasă,
Dară lacrimi ştiu că varsă.

&& DIN BANATUL INSTREINAT. Au fost premiaţi, la concursul literar "Lumina": Cornel Bălica, Slavko Almăjan, Ion Flora, Miodrag Miloş şi Petru Cârdu, pt poezie - şi, pentru proză, cu romanul "Când vine primăvara", Radu Flora.

- Ansamblul artistic "Bihorul" din Oradea a dat, la 4 şi 5 Iulie, spectacole la Glogoni şi Panciova.- Banatul înstreinat va fi legat de Serbia printr'un nou pod peste Dunăre, între Cuvin şi Smederevo.-

- La concursul internaţional de folclor din România au participat 16 ţări. Premiul Casei centrale a creaţiei populare a fost acordat ansamblului folcloric "Doina" din Uzdin, care a obţinut şi alte 3 premii. El a prezentat, cu "Nunta din Uzdin", 7 spectacole la Bucureşti şi 2 pe litoral.

- "Căluşul", ansamblul artistic din Scorniceşti (Olt), a dat în Octombrie reprezentaţii la Coştei, Vârşeţ, Nicolinţ, Vladimirovăţ, Locve.

- La expoziţia internaţională a "pictorilor naivi", care a avut loc la Lugano (Elveţia), cu participări din Franţa, Cehoslovacia, Germania, Anglia, Elveţia şi Jugoslavia, au expus, cu succes, şi românceLe Anuica Măran, Maria Bălan, Florica Puia, Florica Cheţ, Sofia Doclean şi Mărioara Motorojescu, toate din Uzdin.

&& Tabla dela Porţile de Fier, prin care Traian marcà, pe malul drept al Dunării, trecerea legiunilor în drum spre Dacia, a fost, din cauza lucrărilor hidrocentralei, mutată, împreună cu stânca pe care era fixată şi cu o parte a fostului drum roman (în total, circa 200 tone).

&& Parohia română ortodoxă din Montreal, condusă de pr.dr.Petre Popescu, a devenit proprietara unui teren pe care se va construi biserica. Sfinţirea lui: 29.6.69.

&& Biblioteca română din Paris, condusă decd. Cârjeu, se va numi "Pierre Sergesco - Maria Kasterska".-

## SEMNALĂRI

* ILEANA BRATU,Barcelona,1968.- Planşele cuprinse în acest album sunt dovada calităţii excepţionale a acestei pictoriţe ardelene,care a ales libertatea în 1967 şi a reuşit în puţină vreme să atragă atenţia criticei apusene.Adeptă a suprarealismului,în care vede o revoltă permanentă,dânsa aplică structuralismul la limbajul pictoric.Tablourile sale,chiar când au titluri ca "Sacra Familie", "Cavalerul morilor de vânt","Gânditorul","Insula fericirii",etc.,sunt un labirint de linii,figuri geometrice,combinaţii mecanice.De "marasme embrouillé de traits" vorbeşte pe bună dreptate,dar cu intenţii elogiative,prezentatorul albumului,Daniel Giralt-Miracle.

* DIEGO VALERI,Padova città materna,1967.- E vorba în realitate de o operă a maestrului Eugen Drăguţescu,care în douăzeci de planşe în culori dă imaginea lirică a oraşului patronat de sfântul Anton.Poetul Diego Valeri prezintă doar Padova,în câteva pagini.Criticul Guido Perocco,în prezentarea pe care o face,subliniază predilecţia lui Drăguţescu pentru figura umană,a copiilor mai ales(şi e bună ocazia pentru a aminti o recentă cărticică-bijuterie a pictorului dela Roma,intitulată "I bambini di Drăguţescu",cu prefaţa expertă a criticului Valerio Mariani).

* GALACTION PASSARELLI,Roma,1969.- Un album în care sunt reproduse în culori lucrările mai importante ale pictoriţei-scriitoare,ce-şi prezintă însăşi opera într'o prefaţă-spovedanie,unde-şi expune ideile,crezul artistic,polemizează cu critica,dă lămuriri asupra tablourilor reproduse.Un motto din Renan rezumă poziţia autoarei: "Le vrai dure;· le faux change sans cesse et tombe".

* E.M.CIORAN,Le mauvais Démiurge,Paris,1969.- Revin aici motivele de bază ale filosofului disperării,axate de data aceasta pe tema dramatică a Creaţiei, care,aşa cum se prezintă,cu răul pretutindeni şi constant,nu poate fi opera lui Dumnezeu,ci a unei divinităţi blestemate.Bunătatea,de altfel,nu creiază,fiind lipsită de fantezie.Desfăşurând istoria,care e un şir neîntrerupt de crime,delicte,nedreptate,tiranii,omul participă la păcatul de origine al Creaţiei.Toate aceste consideraţii,care pot plăcea sau nu,sunt expuse cu rigoarea şi armonia de stil,care fac din Cioran un mare scriitor,pe linia moraliştilor clasici din epoca de aur a literaturii franceze.

* MIRCEA ELIADE şi MIHAI NICULESCU,Fantastic Tales,Londra,1969.- Profesorul Eric Tappe a pus la ~~mân~~ îndemâna studenţilor săi dela Londra textele a trei nuvele ori proze: "Douăsprezece mii de capete de vită" şi "Un om mare" de Eliade, şi "Cizmarul din Hydra" de Mihai Niculescu,cu versiunea în limba engleză alături de originalul românesc.Deşi pur scolastică,ediţia e îngrijită şi elegantă.Se dau şi informaţii cu privire la cei doi autori.

* FLORICEL ŞERBĂNESCU,Conferenze sulla statistica linguistica,Pisa,1969.- Autorul,care e coordonator ştiinţific la IBM,a fost invitat să ţină o serie de lecţii la Institutul de Glotologie de pe lângă Universitatea dela Pisa.A arătat în ce fel se poate aplica statistica la lingvistică.Şi nu se poate nega importanţa şi utilitatea acestui soi de cercetări,în ciuda scepticismului cu care se consideră deobicei aşa numita lingvistică cantitativă.Interesante deasemenea exemplele de "analiză structurală a propoziţiunilor",care ne introduc în mecanismul gândirii şi al limbajului.

* CALENDARUL BISERICII ROMÂNE CATOLICE DIN AMERICA,1969.- Despre comunism se scrie cum trebuie să se scrie: "Din nefericire,astăzi lumea este împărţită în două tabere: lumea liberă şi sclavia comunistă.Intre acestea nu poate fi adevărată coexistenţă,după cum lumina şi întunerecul nu pot sta laolaltă.Robia amară de mulţi ani apasă greu asupra ţării noastre de origine...".Se mai vorbeşte de "grozava distrugere a Bisericii Române Unite.. de către bandele comuniste" şi se documentează impresionant prigoana.Dar e de acord cu aceste teze păr.Toderich,pe care-l vedem în comitetul de redacţie al volumului,şi totuşi se duce periodic în ţară,întorcându-se cu păreri favorabile lui Ceauşescu,pe care nu le ascunde? Acest joc dublu,dacă descalifică un om,e şi mai grav pentru un preot.

In acelaşi almanah: o evocare a unirii Transilvaniei,o alta a şcoalelor de la Blaj,făcută de păr.Gherman,şi o comemorare a lui Iuliu Maniu,la împlinirea a 15 ani dela moartea sa în temniţa comunistă.-

Adrian Popa